

วารสาร

Semiannual Magazine

แสงธรรม

The Light of Dharma

ปีที่ 3 ฉบับที่ 2 มกราคม - มิถุนายน 2562
Volume 3 Issue 2 January - June 2019

อาหารของจิตใจ What is food

คืออะไร? for the Mind?

ทางสายใหม่สตรีไทย #28 / New Path of Thai Women #31
ธรรมของวีรสตรีกลาง #52 / Dharma of Thalang's Heroine #55
กินอย่างพุทธ #58 / Art of Buddhist Eating #61
พุทธศาสนากับป่า #66 / Buddhism and Forests #68

พุทธวจนะ/Buddha's Words

๑ ทูรungskมฺ อเอกจรี
อลรีรี คุทาสย
เย จิตตํ สลญเมสสนติ
โมกขนติ มารพนธนา

๑ จิตทองเทียวไปไกล เทียวไปดวงเดียว
ไม่มีรูปร่าง อาศัยอยู่ในร่างกายนี้
ใครควบคุมจิตนี้ได้
ย่อมพ้นจากบ่วงมาร

๑ *Faring afar, solitary, incorporeal*
Lying in the body, is the mind.
Those who subdue it are freed
From the bond of Mara.

จาก เสฐียรพงษ์ วรรณปก, พุทธวจนะในธรรมบท, บทที่ 5 ทมวดจิต

From Mr.Sathienphong Wannapok, *The Buddha's Words in the Dhammapada*, lesson 5 of 'The Mind'

วัตถุประสงค์

วารสาร **แสงพระธรรม** เป็นวารสารภาษาไทยและอังกฤษราย 6 เดือน จัดทำขึ้นภายใต้มูลนิธิ พระพุทธมิ่งมงคล ศรัทธา ๔๕ มีเนื้อหาเกี่ยวกับหลักธรรมคำสอนและความรู้ในพุทธศาสนา เรื่องราวของบุคคลสำคัญ และข่าวกิจกรรมด้านพระศาสนาในจังหวัดภูเก็ต รวมทั้งโครงการ พระพุทธมิ่งมงคลเอกนาคคีรี(“พระใหญ่”เมืองภูเก็ต) ณ พุทธอุทยานยอดเขานาคเกิด ภายใต้ วัตถุประสงค์สังฆาราม(วัดกะตะ) เผยแพร่เป็นธรรมบรรณาการ ณ พุทธอุทยานยอดเขานาคเกิด และ เผยแพร่ผ่านสื่อต่างๆที่ดำเนินการโดยมูลนิธิฯ รวมทั้งมอบให้แก่ห้องสมุดสถานศึกษา หน่วยงาน องค์กรเพื่อสาธารณประโยชน์ และสถานที่ที่เหมาะสมในภูเก็ต โดยคณะกรรมการผู้ก่อตั้งวารสารนี้ในอดีต(ภายใต้พุทธสมาคมจังหวัดภูเก็ต ปี 2550-2551) โดยวาระใหม่นี้เริ่มจากฉบับเดือนกรกฎาคม- ธันวาคม 2559 เป็นปฐมฤกษ์

ห้องสมุดสถานศึกษา หน่วยงาน องค์กร และผู้สนใจต้องการรับวารสารนี้ไปเพื่อประโยชน์ สาธารณะ กรุณาติดต่อขอรับได้ที่

มูลนิธิพระพุทธมิ่งมงคล ศรัทธา ๔๕

42/14 หมู่ 2 ถนนเทพกระษัตรี ตำบลรัษฎา อำเภอเมือง จังหวัดภูเก็ต 83000

โทร 076 373 138-9, 08 1891 3827 โทรสาร 076 373 140

email : mingmongkolphuket@gmail.com

Purpose

The Light of Dharma is a bilingual semiannual magazine in Thai and English. It is sponsored by Phraphutthamingmonkhon Sattha 45 Foundation. Its content is about the teachings and knowledge of Buddhism, stories of important characters in Buddhism and news about Buddhist activities in Phuket, including the Phraphutthamingmonkhon Ek-nakkhiri project (The Big Buddha of Phuket) at The Big Buddha Buddha Garden on Mt.Nakkerd under the supervision of Kittisangkham Temple (Kata Temple). Our purposes are to contribute Dharmic knowledge at the peak of Khao Nakkerd (Nakkerd Hill) and through various other medias of the foundation as well as donating copies of the magazine to public amenities such as libraries, government organizations, charity organizations and other suitable places in Phuket. This magazine project is run by the same editorial board that used to run a magazine project of the same name, which was then sponsored by the Phuket Buddhist Society 2007-2008. The first issue of this new magazine is scheduled to be the July-December 2016 issue.

Any libraries, education institutes, organizations and individuals who are interested in receiving this magazine for public benefits may contact the foundation by using the contact details below.

Phraphutthamingmongkhon Sattha 45 Foundation

42/14 Moo 2, Thepkasatri Road, Rasada Sub-District, Muang District,
Phuket Province 83000

Tel: 076 373 138-9, 08 1891 3827 Fax: 076 373 140

Email: MingmongkolPhuket@gmail.com

สารบัญ

แสงแรก	1
วัตถุประสงค์	2
บทบรรณาธิการ	6
ฎีก์ตพุทธกิจ	8
แสงในชุมชน	24
แสงมาตุคาม	28
พุทธปรัชญากับโลกปัจจุบัน	34
แสงประยุทธ์	42
ประวัติพุทธศาสนาฎีก์ต	52
แสงไพศาล	58
แสงพจนานา	64
แสงจากป่า	66
บัวสามแบบ	70

 แสงพระธรรม
The Light of Dharma

ปีที่ 3 ฉบับที่ 2 มกราคม ถึง มิถุนายน 2562

เจ้าของ : มูลนิธิพระพุทธรังมังกล ศรีทธา ๔๕

ที่ปรึกษา : นพ.ประสิทธิ์ โกยศิริพงค์ สุพร วนิชกุล พัฒน์ จันทรแก้ว

บรรณาธิการ : हरินทร สุขวัจน

ผู้ช่วยบรรณาธิการ : วสุ โกยศิริพงค์ ประกอบ ศรีรัตนาวดี

กองบรรณาธิการ : โชติ คชบาล ไกด์ ธรรมสาร สยันต์ แซ่ลิ่ม

ที่ปรึกษากฎหมาย : วันชนะ ตันธนานันต์

ศิลปกรรม : ชัยณรงค์ พาพलगาม

ที่ทำการกองบรรณาธิการ : 5/20 ม.2 ถ.เจ้าฟ้า ต.วิจิต อ.เมือง จ.ฎีก์ต 83000

โทร 076 221 884, 08 1552 3790 อีเมล harin_s@hotmail.com

มูลนิธิพระพุทธรังมังกล ศรีทธา ๔๕ : 42/14 ม.2 ถ.เทพกระษัตรี ต.รัชฎา อ.เมือง จ.ฎีก์ต 83000

โทร 076 373 138-9, 08 1891 3827 โทรสาร 076 373 140, www.mingmongkolphuket.com

พิมพ์ที่ : บริษัท สหธรรมิก จำกัด

โทร 0 2864 0434-5 Fax 0 2864 3540 อีเมล : sahadhammik@gmail.com

Contents

First Light	1
Purpose	3
Editorial Preface	7
Phuket Buddhist Activities	16
Light of Community	26
Light of Motherhood	31
Buddhist Philosophy and the Modern World	38
Light of Prayudh	47
History of Buddhism in Phuket	55
Light of Paisal	61
Light of Pochana	65
Light in Forest	68
Three Lotuses	70

Volume 3 Issue 2 January - June 2019

Owner : Phraphutthamingmongkhon Sattha 45 Foundation

Consultant : Dr.Prasith Koyriripong Mr.Suporn Vanichakul Mr.Phat Jankeaw

Editor : Harin Sukavat

Assistant to Editor : Wasu Koyriripong Prakob Srirattanawadee

Writers & Contributors : Chote Khochaban Guid Thammasan Sayan Saelim

Law Cosultant : Wanchana Tonthananant

Graphic : Chainarong Paphonggam

Editorial Office : 5/20 Moo 2, Chaofa Rd., T.Wichit, A.Muang, Phuket 83000

Tel 076 221 884, 08 1552 3790 Email : harin_s@hotmail.com

Phraphutthamingmongkhon Sattha 45 Foundation : 42/14 Moo2, Thepkrasattree Rd.,

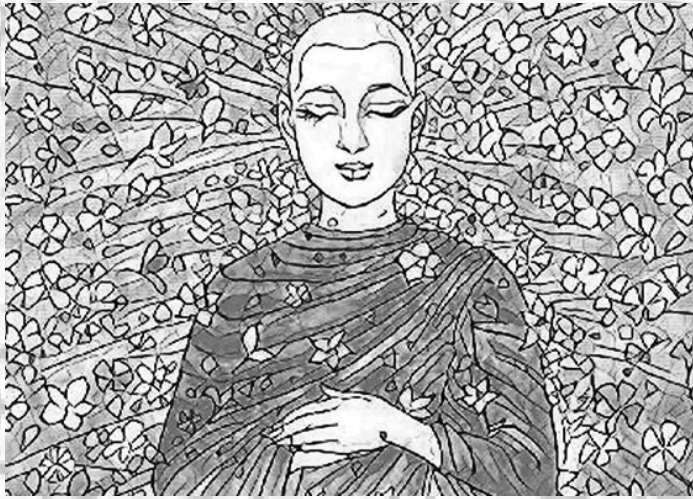
T.Rasada, A.Muang, Phuket 83000 Tel 076 373 138-9, 08 1891 3827 Fax 076 373 140 ,

www.mingmongkolphuket.com

Printer : Sahathammik Co., Ltd.

Tel 0 2864 0434-5 Fax 0 2864 3540 Email : sahadhammik@gmail.com

บทบรรณาธิการ

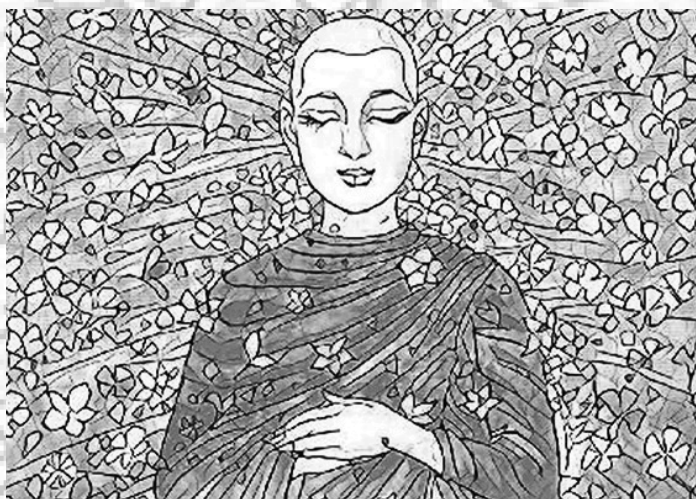
แสงพระธรรม ฉบับที่ 6 นี้เท่ากับครบ 3 ปีนับแต่ฉบับแรกเมื่อปี 2559 บทความประจำ “พุทธศาสนากับการพัฒนา” (คอลัมน์ **แสงสอ**) โดย ส.ศิริรักษ์ ซึ่งจบลงไปแล้วเมื่อฉบับที่ 4 นั้น ใครเรียนว่า เราได้เริ่มบทความประจำใหม่ มาแทนโดย ภิกษุณีธัมมนันทา แห่งวัตรทรงธรรมกัลยาณี จังหวัดนครปฐม ในคอลัมน์ **แสงมาตุคาม** ซึ่งบทความแรก “พุทธศาสนิกชนหญิงกำลังเลือกทางเดินใหม่” นี้ ท่านได้เขียนถึงปรากฏการณ์ที่สำคัญยิ่งต่อสถาบันพระพุทธศาสนาในประเทศไทย โดยเฉพาะต่อสตรีชาวพุทธไทยที่ต้องการโอกาสเข้าถึงสัจธรรมสูงสุดตามพุทธประสงค์ และการมีพุทธบริษัทสี่เพื่อค้ำจุนพุทธศาสนาครบตามพุทธวจนะ

ทั้งนี้ ด้วยเห็นว่าภิกษุณีธัมมนันทา หรือรศ.ดร.ฉัตรสุมาลย์ กบิลสิงห์ เป็นผู้รู้ทางพุทธศาสนาอย่างลึกซึ้ง เขียนหนังสือทางพุทธศาสตร์ทั้งภาษาไทยและอังกฤษ และสอนในมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์มาก่อนอย่างยาวนาน โยมแม่ของท่าน ภิกษุณีวรมัย กบิลสิงห์ ก็เป็นพุทธบุตรผู้อุทิศตนต่องานเผยแผ่พระพุทธศาสนามายาวนานอย่างควรเคารพยิ่ง สมควรที่เราจะได้เรียนรู้โลกปัจจุบันในทางธรรมที่กำลังสำแดงกู่แห่งพระอนิจลักษณ์

Editorial Preface

Translated to English : Wasu Koysiripong

Light of Dharma Volume 6 is the **third anniversary volume** since 2016. The regular article “Buddhism and Development is small beautiful ?” (**Light of Sivaraksa** Column) by S.Sivaraksa, which ended in Volume 4 is replaced by a new regular article by Bhikkhuni Dhammananda of Wat Songtham Kalyani, Nakhonpathom Province, in **Light of Motherhood** Column. In the column’s first article, “Buddhist women are now choosing a new path.”; she writes about a very important phenomenon to the Buddhist Institute of Thailand, especially for female Buddhists who want opportunities to achieve the highest level of the Dharma according to the Buddha’s wish, and the completion of the Fourfold Buddhist Communities to support Buddhism as per the Buddha’s speech.

The editorial board sees that Bhikkhuni Dhammananda or Dep. Prof. Dr.Chatsuman Kabilasing is a person who knows Buddhism in depth, has written many Buddhist books in Thai and English, and has taught Buddhism at Thammasat University for a long time. Her mother, Bhikkhuni Woramai Kabilasing, is also a Buddhist who has devoted to the mission of spreading Buddhism for a long time. Bhikkhuni Dhammananda should be highly respected and we should learn from her about the Dharma in today’s society, which is manifesting its uncertainty.

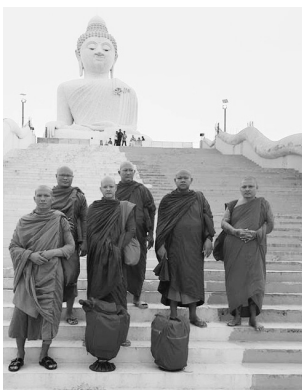
(1)อัฐมิมบูชา '61
6 มิถุนายน 2561
จัดพิธีบำเพ็ญกุศล
ในวันอัฐมิมบูชาประจำปี 2561
ณ พุทธอุทยานยอดเขานาคเกิด

(2)ทัศนศึกษา
8 มิถุนายน 2561
คณะครูและนักเรียนโรงเรียนขจรเกียรติศึกษา 119 คน
มาทัศนศึกษาและฝึกปฏิบัติธรรม
ณ พุทธอุทยานยอดเขานาคเกิด

(3)แต่นักโทษ
18 มิถุนายน 2561
ฝึกอบรมศาสนาพิธีกร
แก่นักโทษเรือนจำจังหวัดภูเก็ต

(4)ตู้ 3 จังหวัดแดนใต้
28 มิถุนายน 2561
จัดส่งพระสงฆ์ไปจำพรรษายังวัดที่ต้องการใน
3 จังหวัดชายแดนใต้เป็นปีที่ 2

(5)ดับไฟ

30 มิถุนายน 2561

จัดรถบรรทุกน้ำสนับสนุนเจ้าหน้าที่ดับเพลิง
ในเหตุเพลิงไหม้โรงงานเฟอร์นิเจอร์
หลังโรงเรียนขจรเกียรติศึกษา

(6)มอบเสบียง

7 กรกฎาคม 2561

มอบข้าวกล่องจำนวน 100 กล่อง
ให้แก่เจ้าหน้าที่ปฏิบัติงาน
ในเหตุการณ์เรือนักท่องเที่ยวลุ่ม
ที่ภูเก็ต

(7)มอบเงิน

13 กรกฎาคม 2561

มอบเงินให้แก่ญาติอ.สมาน กุนัน
ซึ่งเสียชีวิตจากปฏิบัติการค้นหา
และกู้ภัยถ้ำหลวง-เชียงราย
ณ ศาลาวัดบ้านหนองคู
ตำบลเมืองหงส์ ร้อยเอ็ด

(8)แต่ชาวจีน

16 กรกฎาคม 2561

พระสงฆ์ 103 รูป นำโดยพระครูภาวนาสุเมธน์(พระอาจารย์เดช สุมนโณ)
เจริญพระพุทธมนต์อุทิศส่วนกุศลแด่นักท่องเที่ยวชาวจีนที่ประสบอุบัติเหตุเรือลุ่มบริเวณเกาะเฮ
ณ พุทธอุทยานยอดเขานาคเกิด

(9)สร้างถนน

19 กรกฎาคม 2561

ถวายปัจจัย 10,000 บาท
ร่วมสร้างถนนขึ้นไปยังสำนักสงฆ์
ป่าสำราญธรรม ตำบลบางนายสี
ตะกั่วป่า พังงา

(10)ปลูกไม้ถวายเทียน

21 กรกฎาคม 2561

นักเรียนและครู ร.ภูเก็ตวิทยาลัยและร.ร.บ้านฉลอง ร่วมกันถวายเทียนพรรษา
พร้อมทั้งปลูกต้นไม้ เนื่องในวาระเข้าพรรษา ณ พุทธอุทยานยอดเขานาคเกิด

(11)ครัวพระราชทาน

24 กรกฎาคม 2561

มอบเครื่องอุปโภคบริโภคให้แก่โรงครัวพระราชทาน
เพื่อปรุงอาหารแจกจ่ายประชาชนที่มาสักครเป็นจิตอาสา
ตามแนวพระราชดำริ“ทำความดีด้วยใจ”
ณ โรงยิมเนเซียม สะพานหิน ภูเก็ต

(12)จากนราฯ

27 กรกฎาคม 2561

พุทธศาสนิกชนอำเภอเมือง จังหวัดนราธิวาส 34 คน มาที่ศนศึกษาและปฏิบัติธรรม ณ พุทธอุทยานยอดเขานาคเกิด โดยอ.รมน.ภาค 4 ส่วนหน้าอำนวยความสะดวกในการเดินทาง และคุณสมโชติ เสาร์ศรีอ่อน ประธานชุมชนฯ

(13)ช่วยชาวลาว
10 สิงหาคม 2561
นายนรภัทร ปลอดทอง ผู้ว่าราชการจังหวัด มอบหมายให้มูลนิธิฯนำเครื่องอุปโภคบริโภคจากชาวภูเก็ตไปช่วยเหลือผู้ประสบภัยน้ำท่วมที่ประเทศลาว

(14)วันแม่แห่งชาติ(1)

10 สิงหาคม 2561

มูลนิธิฯและร.ร.ดาวรุ่งวิทยาจัดทำบุญตักบาตรข้าวสารอาหารแห้งเนื่องในวันแม่แห่งชาติ 12 สิงหาคม พร้อมทั้งรวบรวมสิ่งของจำเป็นเพื่อนำไปช่วยเหลือประชาชนชาวลาวและพม่าที่กำลังประสบอุทกภัย

(15)วันแม่แห่งชาติ(2)
12 สิงหาคม 2561
จัดเลี้ยงอาหาร ณ สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดภูเก็ต เนื่องในโอกาสวันแม่แห่งชาติ

(16) ช่วยชาวพม่า

12 สิงหาคม 2561

นำเครื่องอุปโภคบริโภคไปมอบให้
ศูนย์รับบริจาคช่วยเหลือผู้ประสบภัยน้ำท่วมชาวพม่า
จังหวัดสมุทรสาคร

(17) มอญช่วยพม่า

16 สิงหาคม 2561

ร่วมกับชาวพม่าเชื้อสายมอญนำเครื่องอุปโภคบริโภค
ช่วยเหลือผู้ประสบภัยน้ำท่วมในประเทศพม่า

(18) ศาสตินิกสิงคโปร์

18 สิงหาคม 2561

คุณอุ๋เหวินหมิงและภรรยาชาวสิงคโปร์
มาบริจาคเงิน ให้มูลนิธิฯ
จำนวน 50,000 บาท

(19) อบรมธรรมประจำเดือน

7 กันยายน 2561

วิทยากรมูลนิธิฯ ไปนำสวดมนต์ บรรยายธรรม
และฝึกสมาธิแก่ครูนักเรียนประจำเดือน
ที่ ร.ร. ดาวรุ่งวิทยา

(20)ให้ความรู้แก่นักโทษ

7 กันยายน 2561

วิทยาการมูลนิธิฯไปบรรยาย

“ความสามัคคีของหมู่คณะทำให้เกิดสุข”
ที่เรือนจำจังหวัดภูเก็ต

(21)พัฒนาจิต

8 กันยายน 2561

วิทยาการมูลนิธิฯไปร่วมให้การอบรมพัฒนาจิตโดยการ
เจริญสติปัญญาฐานสี่ ที่อ่าวฉลองวิลล่ารีสอร์ททแอนด์สปา

(22)สักการะ

20 กันยายน 2561

คณะนักเรียนสูงอายุร.ร.เทศบาลรัฐภา

มาสักการะพระใหญ่เนื่องในวันพระราชสมภพ

พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ 5

ผู้ทรงเป็นที่รักยิ่งของปวงพสกนิกรไทย

(23)ห้องดนตรีไทย

27 กันยายน 2561

พิธีเปิดห้องปฏิบัติดนตรีไทย

โรงเรียนบ้านฉลอง อำเภอมือง

ภูเก็ต โดยมูลนิธิฯเป็นผู้อุปถัมภ์

ค่าใช้จ่ายในการซ่อมแซมและปรับปรุง

(24) วัฒนธรรม

1 ตุลาคม 2561

คุณรังสิณี วณิชกุล ในนามสภาวัฒนธรรม ตำบลฉลอง รับเข็มเชิดชูเกียรติวัฒนธรรม เป็นผู้อุทิศตนดำเนินกิจกรรมทางวัฒนธรรม เพื่อชุมชนท้องถิ่นจากกระทรวงวัฒนธรรม

(25) นักโทษถือศีลกินเจ

9 ตุลาคม 2561

มูลนิธิฯ ศาลเจ้าจួយตุ่ยเต้าโบ้เก้ง ศาลเจ้ากิ้วเที้ยนเก้ง ร่วมกับเรือนจำจังหวัดภูเก็ตจัดงานถือศีลกินผักภายในเรือนจำ โดยมีนักโทษสมัครใจเข้าร่วมทั้งชายและหญิงจำนวน 200 คน

(26) เนกขัมมะ

20 ตุลาคม 2561

ศาลเยาวชนและครอบครัวจังหวัดภูเก็ต ร่วมกับมูลนิธิฯ จัดบวชเนกขัมมะแก่เยาวชนผู้ต้องคดี ณ พุทธอุทยาน ยอดเขานาคเกิด โดยมีเยาวชนสมัครบวชฝึกอบรม 12 คน

(27) บวชที่อินเดีย

22 ตุลาคม 2561

คุณสุพร วณิชกุล ประธานมูลนิธิฯ มอบเงินแก่ พ.ต.อ.ภคยศ ทนงศักดิ์ ผกก.สส.ฉลอง ร่วมสมทบทุน การบวชข้าราชการและประชาชนที่ประเทศอินเดีย

(28)กฐินสามัคคี

28 ตุลาคม 2561

มูลนิธิร่วมกับพุทธศาสนิกชนในตำบลกะรนและผู้มีศรัทธา จัดทอดกฐินสามัคคีประจำปี 2561 ณ พุทธอุทยานยอดเขานาคเกิด ปัจจัยที่ได้รับเป็นเงิน 345,732 บาท นำไปถวายวัดต่างๆในภูเก็ต ได้แก่ วัดกิตติสังฆาราม วัดเทพนิมิต วัดศรีสุนทร วัดเชิงทะเล วัดเทพวนาราม (มาหานิก) สำนักปฏิบัติธรรมไตรลักษณ์ และในต่างจังหวัด ได้แก่ วัดประชาสันติ(พังงา) วัดเกาะลันตา(กระบี่) วัดศรีสาคร(นราธิวาส)

(29)บวชที่พังงา

1 พฤศจิกายน 2561

ถวายผ้าไตรจีวร 15 ชุด เพื่ออุปสมบทพระภิกษุถวายเป็น

พระราชกุศลในหลวงรัชการที่ 9 วันที่ 5 ธันวาคม 2561 ณ วัดไตรรัตนากร จังหวัดพังงา โดยพระปลัดดวงดี เขมจาโร เจ้าอาวาสรับมอบ

(30)เพื่อชาวภูเก็ต

25 พฤศจิกายน 2561

ร่วมบริจาคเงินในกิจกรรม“คอนเสิร์ต Rock Charity live in Phuket” ณ โรงยิมเนเซียม สะพานหิน เพื่อสนับสนุนสร้างพิพิธภัณฑศาลเจ้าจุ้ยตุ่ย ซื้อเครื่องมือการแพทย์ให้แก่โรงพยาบาลวชิระภูเก็ต และบำรุงบ้านลุงพิทักษ์ (บ้านเยาวชนผู้ด้อยโอกาส)

(31)บวชประจำปี

28 พฤศจิกายน 2561

งานบวชประจำปีของวัดกิตติสังฆาราม(วัดกะตะ) ร่วมกับมูลนิธิ ณ พุทธอุทยานยอดเขานาคเกิด และพระอุโบสถวัดกิตติสังฆาราม ซึ่งในปีนี้มีผู้มาบวช 12 คน

PHUKET BUDDHIST ACTIVITIES

Translated to English : Wasu Koysiripong

Buddhist Activities

(1) Atthami Bucha 2018

6 June 2018

Hosting a merit ceremony on Atthami Bucha Day of 2018 at Mt. Nakkerd Buddha Garden

(2) Excursion

8 June 2018

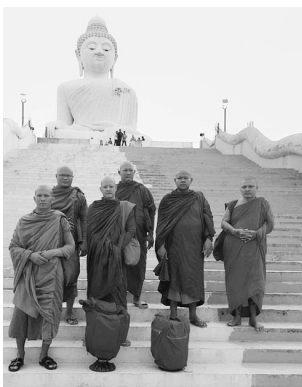
A group of 119 teachers and students from Kajonkietsuksa School had a meditation excursion at Mt. Nakkerd Buddha Garden

(3) For inmates

18 June 2018

Training religious activities to Phuket Provincial Prison

(4) For the 3 southernmost provinces

28 June 2018

Sending a monk to station at a requiring temple in the 3 southernmost provinces as the second year

(5) Fire extinction

30 June 2018

Arranging water trucks to support fire fighters in extinguishing a fire at a furniture factory behind Kajonkietsuksa School

(6) Provisions donation

7 July 2018

Donating 100 lunchboxes to the rescuing staff in the Phuket Boat Accident

(7) Monetary donation

13 July 2018

Donating money to the relatives of PO1 Saman Kunan who lost his life in the rescuing operation at Tham Luang Cave, Chiang Rai; at Sala Wat Baan Nongkhu, Muang Hong Sub-district, Roi-ed Province

(8) For the boat accident victims

16 July 2018

103 monks led by Phrakhru Bhavana Sumon (Phra Ajarn Somdej Sumno) chant mantra at the Mt. Nakkerd Peak Buddha Garden for the blessing of the Chinese tourists who lost their lives in the Phuket Boat Accident in Koh Hae Island

(9) Road construction

19 July 2018

Donating 10,000 baht for the construction of a road to Pa Sam Ran Tham Priest's Camp Site, Bang Naisi Sub-district, Takuapa District, Phang-nga Province

(10) Planting and donating candles

21 July 2018

Students and teachers from Phuketwittayalai School and Baan Chalong School jointly donate candles and plant trees on the occasion of the Buddhist Lent Day at Mt. Nakkerd Buddha Garden

(11) Royal kitchen

24 July 2018

Donating food and supplies to the Royal Kitchen for distributing to the volunteers of the "Doing Good with Heart" Project according to a royal initiative at the Gymnasium, Saphanin, Phuket

(12) From Narathiwat

27 July 2018

34 Buddhists from Lamai Uthit Community, Muang District, Narathiwat Province have a meditation excursion at Mt. Nakkerd Buddha Garden, an event organized by the 4th Region Internal Security Operations Command Center. The frontal team facilitates the travel of the group led by Khun Somchot Saosri-on, the community leader.

(13) Aiding Laotian flood victims

10 August 2018

Mr. Noraphat Plodthong, Phuket provincial governor, delegates the foundation to bring donations from Phuketians to deliver to flood victims in Laos.

(14) The National Mother's Day (1)

10 August 2018

The foundation and Dowroongwittaya School jointly organize a ceremony for interested people to donate dry food to monks on the occasion of the National Mother's Day, the 12th of August; as well as collect necessities for rescuing Laotian and Myanmar flood victims.

(15) The National Mother's Day (2)

12 August 2018

Hosting a meal at Juvenile Observation and Protection Center of Phuket Province on the occasion of the National Mother's Day

(16) Aiding Myanmar flood victims

12 August 2018

Delivering food and supplies to a Myanmar Flood Victim donation center in Samutsakhon Province

(17) Mons' donation to Myanmar flood victims

16 August 2018

Joining Myanmar Mons in bringing food and supplies to aid flood victims in Myanmar

(18) Singaporean Buddhists

18 August 2018

Mr. Wu Wen Ming and his wife from Singapore donate 50,000 baht to the foundation

(19) Monthly dharma training

7 September 2018

A trainer from the foundation leads a mantra citing session and delivers a Dharma lecture and a meditation training session to teachers and students at Dowroongwittaya School.

(20) Lecture for inmates

7 September 2018

A trainer from the foundation gives a lecture titled “The rapport of the team brings about happiness”; at Phuket Provincial Prison.

(21) Mental development

8 September 2018

A trainer from the foundation gives a training session on mental development by Satipattathan 4 at Aochalong Villa Villa Resort & Spa.

(22) Worshipping

20 September 2018

A group of elderly students of Rasada Municipal School worship the Big Buddha on the occasion of the birthday of the much beloved King Chulalongkorn (Rama V).

(23) Traditional Thai music hall

27 September 2018

The opening ceremony for a Traditional Thai Music Hall at Banchalong School, Muang District, Phuket; of which the maintenance and renovation are funded by the foundation.

(24) Watthana Khunathorn

1 October 2018

Khun Rangsee Vanichakul on behalf of Chalong Sub-district Cultural Council receives a Watthana Khunathorn pin of honor from the Ministry of Culture as an award for conducting cultural activities for local communities.

(25) Inmates observing the Vegetarian Festival

9 October 2018

The foundation, Juitui Taobokeng Shrine and Kewthiankeng Shrine together with Phuket Provincial Prison organize the Vegetarian Festival at the jail. Two hundred male and female inmates voluntarily join the activity.

(26) Nekkakhamma

20 October 2018

Phuket Juvenile and Family Court together with the foundation organizes a nekkakhamma ordination ceremony for the convicted youths at Mt. Nakkerd Buddha Garden. There are 12 youths ordaining.

(27) Ordination in India

22 October 2018

Khun Suporn Vanichakul, the foundation's chairman, donates money to Pol.Col. Phakkhayot Thanongsak, the Superintendent of the Investigation Department of Chalong Police Station; for funding an ordination for civil servants and people in India.

(28) Kathin Samakkhee

28 October 2018

The foundation together with a group of Buddhists from Karon Sub-district and other believers organizes the Thod Kathin Samakkhee Merit Ceremony of the Year 2018 at the Buddha Garden. The donation totalling 345,732 baht is donated to various temples in Phuket namely Wat Kittisangkham, Wat Thepnimit, Wat Srisunthon, Wat Cherng Thalae, Wat Thep Wanaram (Manik), Triluk Meditation Center and in other provinces namely Wat Pracha Santi (Phang-nga), Wat Koh Lanta (Krabi) and Wat Sri-sakhon (Narathiwat).

(29) Ordination in Phang-nga

1 November 2018

The foundation donates 15 sets of amber ropes for the ordination of monks as a royal merit for King Rama IV

on 5 December 2018 at Tri-ratanakon, Phang-nga Province. Phra Palad Duangdee Khemajaro, the abbot, represents the temple to receive the donation.

(30) For the Phuketians

25 November 2018

Taking part in the donation in the “Rock Charity live in Phuket” Concert at the Saphanhin Gymnasium for the construction of the Juitui Shrine Museum for the purchase of medical appliances for Vachira Phuket Hospital and aiding Baan Lung Phitak (a residence of the youths who lack opportunities in life)

(31) Annual ordination

28 November 2018

The annual ordination of Wat Kittisangkham (Wat Kata) together with the Buddha Garden at the Hall of Wat Kittisangkham; Ten people are ordained this year.

กฐินสามัคคี “พระใหญ่” ประจำปี 2561

28 ตุลาคม 2561 ณ พุทธอุทยานยอดเขานาคเกิด

พระครูวิสุทธิกิตยาภรณ์
เจ้าอาวาสวัดกิตติสังฆาราม
(กะตะ) เจ้าคณะตำบลฉลอง
ประธานพิธีทอดกฐินฝ่ายสงฆ์
กำลังกล่าวสารธรรม
งานกฐินสามัคคี

นพ.ธนิต เสริมแก้ว
นายแพทย์สาธารณสุขจังหวัดภูเก็ต
ตัวแทนผู้ว่าราชการจังหวัดภูเก็ต
ประธานในพิธีทอดกฐิน
ฝ่ายฆราวาสกำลังรับสายสัญญาณจาก
คุณสุพร วณิชกุล
ประธานมูลนิธิพระพุทธรูปมิ่งมงคล
ศรัทธา ๔๕ ผู้จัดงานกฐิน

“นารทศุริยางค์”
ศิษย์ครูภานุพงศ์ จินะทอง
วงดนตรีไทยโรงเรียนบ้านฉลอง
บรรเลงประกอบในงาน

4. ผู้เตรียมถวายผ้าไตร ได้แก่ น.พ.ธนิต เสริมแก้ว น.อ.มณฑรา วรรัต(รองผอ.กองสารนิเทศ สน.นโยบายและแผนกลาโหม) คุณพลัญญ์ จันทรโสภิน(รองประธานสภาวัฒนธรรมจังหวัดภูเก็ต) น.อ.ทิพย์มาศ เอ็นฤดี(สน.นโยบายและแผนกลาโหม) พ.อ.แรกขวัญ สุทธิกุล(สน.นโยบายและแผนกลาโหม) น.ท.เฉลิมพล งามาม(ผู้บังคับการสถานีรายงานภูเก็ต) ร.อ.นริศกาญจน์ อภิโชติพัฒนศิริ(นายทหารสารบรรณและธุรการ สน.นโยบายและแผนกลาโหม) ด.ต.พลกฤต สุวงศ์ทอง(ตำรวจท่องเที่ยว) คุณเอกพล คงมาก(สน.จัดการทรัพยากรป่าไม้ที่ 12 สาขากระบี่) คุณสมพิศ ขาวผ่อง(โรงเรียนผู้สูงอายุ เทศบาลตำบลรัชชานา) คุณนิตยา เหล่ามนโนสุวรรณ(ชมรมผู้ปฏิบัติธรรมจังหวัดภูเก็ต) คุณขุนหะ ลักโนปกรณ์

ขอदानุสรมิตติ
วันอาทิตย์ 28 ตุลาคม 2561
ณ ขอदानาคเกิด

10.00 น. ทอดกรีนสามัคคี
11.00 น. ถวายภัตตาหารเพล
12.00 น. รับประทานอาหารร่วมกัน

ติดต่อ : 081-8913827

Kathin Samakkhee “Big Buddha” of the Year 2018

28 October 2018 at Mt. Nakkerd Buddha Garden

Phra Khru Wisut Kittiyaphon, the abbot of Wat Kittisangkham (Kata), Chalong sub-district head, chairing the monk side of the Thod Kathin Ceremony, is chanting Sara Dharma for the ceremony.

Dr. Thanit Sermkaew, the public health administrator of Phuket, on behalf of Phuket provincial governor, chairing the layman side of the Thod Kathin Ceremony, is receiving a mantra rope from Khun Suporn Vanichakul, the chairman of Phra Buddha Ming Mongkhol Sattha 45, the organizer of the ceremony.

“Narthduriyang”, a band of disciples of Master Phanuphong Jinatong, a traditional Thai musical band of Banchalong School, is playing music in the ceremony.

The preparers of tri-ropes including Capt. Monthara Worrarat (the Deputy Director of the Media Division of the Office of Defense Policies and Plans), Khun Phlat Chantarasophon (the Deputy Chairman of Phuket Cultural Office), Capt. Thipmat Yenruedi (Office of Defense Policies and Plans), Col. Rakkhwan Suthikul (Office of Defense Policies and Plans), Cdr. Chalermphon Thongngam (Phuket Reporting Station Commander), Lt. Narikan Aphichotiphatthanasiri (Administrative Military Official, the Office of Defense Policies and Plans), Pol.Sen.Sgt.Maj. Phonlakrit Suwongthong (Tourist Police), Khun Aekphon Khongmak (the 12th Forest Resource Management Office, Krabi Branch), Khun Somphit Khaophon (the Elderly School, Rasada Municipality) Khun Nittaya Laomanosuwon (Phuket Dharma Practitioner Club), Khun Chunha Laphnopakon, Dr.Thanit SermKaew

ขอเชิญชวนปฏิบัติ
วันอาทิตย์ 28 ตุลาคม 2561
ณ ยอดเขานาคเกิด

10.00 น. ทอดเงินสามัคคี
11.00 น. ถวายภัตตาหารเพล
12.00 น. รับประทานอาหารร่วมกัน

ติดต่อ : 081-8913827

พุทธศาสนิกชนหญิง กำลังเลือกทางเดินใหม่

ภิกษุณีธัมมนันทา

วสุ โกยศิริพงศ์ : แปลจากอังกฤษเป็นไทย

ตลอดช่วงระยะเวลา 700 ปี ประเทศไทยไม่เคยมีหญิงใดที่ออกผนวช ดังนั้น เราจึงมีแต่ภิกษุหรือพระ และมันดูเหมือนว่าคนไทยไม่เคยคิดถึงประชากรอีกครึ่งหนึ่งของประเทศ... ที่เรียกว่า “ผู้หญิง”

แต่พระพุทธเจ้าท่านไม่เคยคิดเช่นนั้น ท่านสร้างความสมดุลระหว่างเพศให้แก่สาวกของท่าน หลังจากที่ท่านตรัสรู้แล้วมารก็มาหาท่าน เราอาจพูดได้ว่ามารนั้นแท้จริงแล้วเป็นคำเปรียบเทียบกับที่ใช้เรียกผู้ที่มีอกุศลจิต มีพลังงานลบ มารมาหาท่านและบอกท่านว่า ในเมื่อท่านได้ตรัสรู้แล้ว ได้บรรลุเป้าหมายแล้ว มันจึงอาจเป็นโอกาสอันสมควรแล้วที่ท่านจะได้ลาจากโลกนี้ไป

พระพุทธเจ้าปฏิเสธ และตั้งเงื่อนไขที่ชัดเจนว่า เมื่อใดที่พุทธบริษัทของท่านได้จัดตั้งขึ้นเสร็จสมบูรณ์แล้ว เมื่อนั้นท่านจึงจะปรินิพพานได้

การจัดตั้งพุทธบริษัทหมายถึงการสร้างภิกษุ(พระ) ภิกษุณี(ซึ่งผู้ได้ผ่านการอุปสมบท) อุบาสก และอุบาสิกา อันเป็นผู้ศึกษาและปฏิบัติตามพระธรรมคำสอน และที่สำคัญพวกเขาต้องมีความสามารถที่จะปกป้องรักษา

พระธรรมคำสอนเอาไว้ได้ด้วย

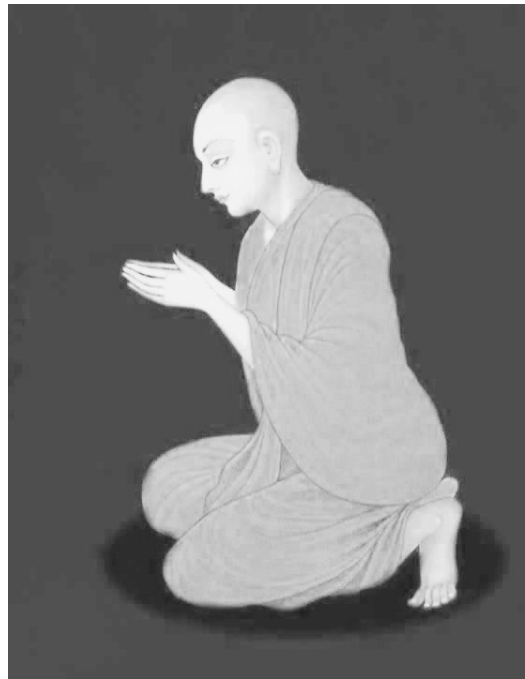
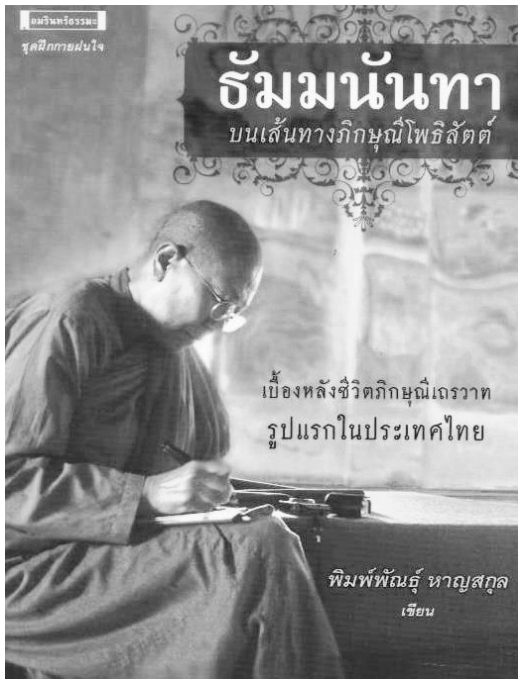
45 ปีผ่านไป มารได้ปรากฏตัวขึ้นอีกครั้งเพื่อย้ำเตือนพระพุทธเจ้าว่าท่านได้บรรลุเป้าหมายแล้ว พุทธบริษัทได้ถูกจัดตั้งเสร็จสมบูรณ์แล้ว พระพุทธเจ้าจึงตกลง และตัดสินใจว่าภายใน 3 เดือนนับแต่นั้นท่านจะปรินิพพาน

เรื่องราวตอนนี้ยืนยันว่าได้มีการจัดตั้งภิกษุณีสงฆ์นับแต่นั้นเป็นต้นมา

บางคนทีกล่าวว่าพระพุทธเจ้าไม่เคยประสงค์ให้ผู้หญิงออกผนวชนั้นจะต้องเปลี่ยนความเชื่อเมื่อได้อ่านเรื่องราวบทนี้เป็นแน่แท้ ท่านประสงค์จะให้มันักบวชผู้หญิงเช่นเดียวกัน นักบวชชายมาตั้งแต่แรกเริ่มแล้ว ถึงแม้ว่าในตอนนั้นจะยังไม่มีหญิงใดมาขอออกบวชก็ตาม

มันไม่ใช่แค่เจตนา แต่เป็นพันธสัญญาของท่านที่จะจัดตั้งนักบวชหญิงให้เป็นหนึ่งในเสาหลักแห่งสาวกของท่าน

ท่านได้ออกแบบเก้าอี้แห่งพุทธศาสนาให้มีสี่ขา เพื่อที่ว่าพุทธศาสนาจะดำรงอยู่ได้อย่างยั่งยืนบนสมดุลแห่งสาวกและผู้สนับสนุนของศาสนา

ฉันเคยได้ยินใครบางคนเอ่ยว่าเราไม่เคยมีภิกษุณีสงฆ์มาอยู่แล้ว และเราก็ไม่ได้มีปัญหาอะไรมาในอดีต ฉันจึงอยากย้ำเตือนว่า พระพุทธเจ้าไม่ได้ออกแบบเก้าอี้ของท่านให้มิสามขา

จริงอยู่ที่ว่าเก้าอี้บางตัวในปัจจุบันนี้มีสามขา แต่นั่นเป็นเพราะมันถูกออกแบบให้เป็นเช่นนั้นมาแต่แรกเริ่ม น้ำหนักของตัวเก้าอี้นั้นได้ถูกคำนวณให้แบ่งลงไปยังทั้งสามขาอย่างสมดุล แต่พุทธศาสนาไม่ได้ถูกออกแบบมาให้มีสามขาแต่แรกเริ่ม นี่คือข้อแตกต่าง

ดังนั้น ตลอดระยะเวลา 700 ปีของประวัติศาสตร์ไทย เราไม่เคยมีผู้หญิงคนใดที่ได้ผ่านการอุปสมบท

เราอาจอ้างว่าเรามีแม่ชี แต่แม่ชีนั้นคือสตรีผู้ได้แสดงเจตจำนงจะดำรงชีพอยู่ในครรลองแห่งศาสนา แต่มิได้ออกบวช

ในพุทธศาสนา การบวชนั้นมีเพียงสอง

ประเภทคือ บรรพชา ซึ่งเป็นการบวชขั้นต้น และผู้ที่ออกบวชจะได้เป็นสามเณร(เณรชาย) หรือสามเณรี(เณรหญิง) หลังจากที่ได้รับ การอุปสมบทแล้วการบวชจึงจะสมบูรณ์และได้เป็นภิกษุหรือภิกษุณี ดังนั้น แม่ชีจึงยังคงมีฐานะเป็นอุบาสิกาเพราะยังไม่ได้บวช

เมื่อข้ามสหัสวรรษใหม่ หญิงไทยผู้มีการศึกษาและความมุ่งมั่นในพุทธศาสนา ต่างก็พยายามค้นหาหนทางที่จะได้รับการอุปสมบท ซึ่งการทำเช่นนี้ไม่เพียงแต่จะเป็นการเติมเต็มพุทธบริษัทสี่ แต่ยังเป็นการฟื้นฟูสิ่งที่พระพุทธเจ้าประสงค์จะจัดตั้งมาแต่แรกเริ่ม

ได้มีความพยายามดังกล่าวมาหลายครั้งหลายหนนับแต่ปี 2471 แต่ครั้งที่ประสบความสำเร็จที่สุดมีเพียงครั้งเดียว คือในปี 2546

ดร.ฉัตรสุมาลย์ กบิลสิงห์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์จากมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

ได้รอคอยจนเวลาที่เหมาะสมมาถึง เมื่อได้มีการจัดงานบวชนานาชาติสำหรับสตรีขึ้นที่เมืองพุทธคยาในปี 2541 นี่เป็นการบวชครั้งแรกที่ได้รับการยอมรับว่าเป็นการอุปสมบทภิกษุณีในนิกายเถรวาทอย่างถูกต้อง

ในปี 2544 ดร.ฉัตรสุมาลย์ กบิลสิงห์ ได้เกษียณก่อนกำหนด และเดินทางไปยังประเทศศรีลังกาเพื่อเข้ารับการศึกษา และในปี 2546 เธอได้รับการอุปสมบทให้เป็นภิกษุณี นับแต่นั้นมา เธอก็มีชื่อเรียกใหม่ว่า “ภิกษุณีธัมมฉันทา”

เส้นทางแห่งพระศาสนาได้ถูกเปิดกว้างแล้วสำหรับสตรีไทย ในสองทศวรรษที่ผ่านมา สตรีไทยอย่างน้อย 270 คนได้เลือกเส้นทางแห่งชีวิตปลีกวิเวกนี้ พวกเขาได้กระจายตัว

ไปยัง 30 จังหวัดจาก 77 จังหวัดทั่วประเทศไทย พระภิกษุณีธัมมฉันทาได้จัดตั้งคณะสงฆ์ของท่านเพื่อดำเนินชีวิตปลีกวิเวก ท่านได้รับการแต่งตั้งให้เป็น ปวัตตินี(อุปชฌาย์ในฝ่ายภิกษุณี) โดยพระมหานายกะ มหิณฑวัฒน์แห่งศรีลังกาในปี 2557 ท่านจึงเป็นปวัตตินีรูปแรกในประเทศไทย

ท่านได้จัดบรรพชาให้แก่สตรีไทยมาแล้วกว่า 700 คนในประเทศไทย

การเคลื่อนไหวได้เริ่มต้นขึ้นแล้ว สตรีไทยสามารถเลือกเดินเส้นทางใหม่อันพระพุทธเจ้าได้เปิดไว้ให้แก่พวกเธอแล้ว

พุทธศาสนาจะเข้มแข็งได้ก็ต่อเมื่อพุทธบริษัททั้ง 4 ได้รับการจัดตั้งอย่างครบถ้วน และได้รับการสนับสนุนเป็นอย่างดี

Buddhist women are now choosing a new path

Bhikkhuni Dhammananda

For the past 700 years Thailand never had women ordained. So we have only bhikkhus, or monks. And it seems Thai people never thought of the other half of the population...namely women.

It was not so with the Buddha, he thought of his followers in a more balance manner. Soon after his enlightenment, the Mara came. We could say Mara represents a man with a bad intention, negative energy. The Mara came and reminded the Buddha that now he is already enlightened, he has achieved his goal, so to say, so, may be its about time that the Buddha should consider passing away.

The Buddha refused and made a clear condition that unless and until his fourfold Buddhist communities were established, only then he would consider entering his Parinirvana. By establishing the fourfold Buddhist communities meaning bhikkhus (monks), bhikkhunis (fully ordained nuns), laymen and laywomen, study his teaching, put it into practice and last

but not the least, they must be able to defend his teaching.

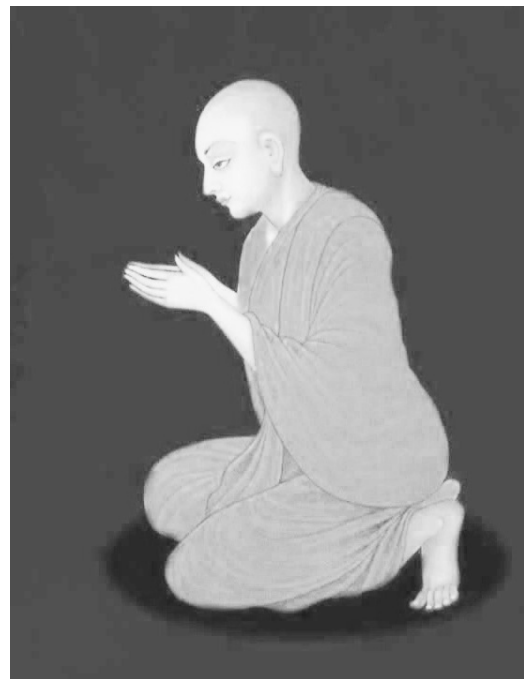
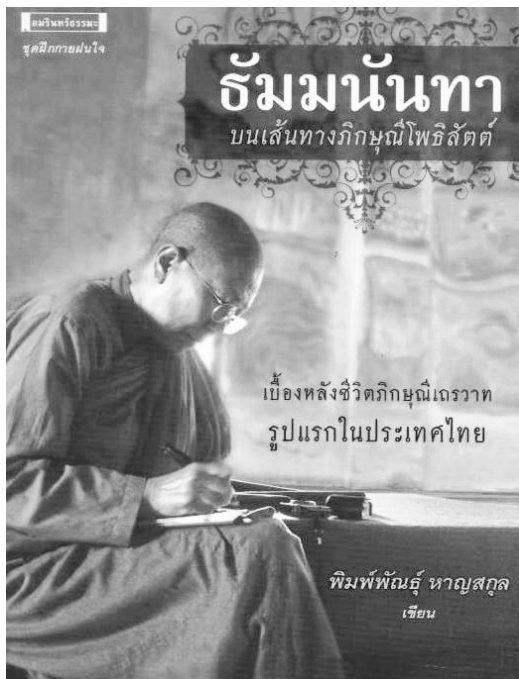
After 45 years, the Mara appeared again reminding the Buddha that he already achieved his goal, his fourfold Buddhist communities were well established. Then, the Buddha agreed, and decided that three months from then on, he will pass into Parinirvana.

This episode confirmed that the bhikkhuni sangha was well established by then.

Some people said the Buddha never intended for women to be ordained will have to change their mind when they read this passage. He intended to establish ordained women along with ordained men from the very beginning, even when there were no women asking for ordination yet.

It was not only his intention but also his mission to install ordained women as one of the four pillars of his followers.

He designed a chair with four

legs, so to say. So Buddhism will last with the well balanced followers and supporters of Buddhism.

I heard someone made a comment that we have been without bhikkhuni sangha and we are doing fine in the past, this is to be reminded that the Buddha did not designed his chair with three legs.

It is true now we have modern chairs with three legs, But then it is designed as such and

The weight is properly shared among the three legs. But Buddhism is not designed in that manner.

So for the 700 years of Thai history we never had women fully ordained.

You may argue that we do have mae jis (nun). Mae jis are women who express

their desire to lead religious lives but they are not ordained.

In Buddhism, there are only two kinds of ordination, pabbajja, lower ordination, once taken this level of ordination, a person becomes samanera (male novice) or samaneri (female novice). Having received the upasampada, full ordination a person becomes bhikkhu or bhikkhuni. So the mae jis are technically laywomen.

With the turn of the new millennium, educated Thai women with deep rooted commitment to the Buddha started to search for the way to become fully ordained. In this way, they are not only fulfilling the fourfold Buddhist communities, but also paying proper respect to the Buddha by reviving what the Buddha had

established as of old.

There were many attempts before as early as 1928, but the most successful one happened only in 2003.

Dr.Chatsumarn Kabilsingh, an associate professor from Thammasat University having waited until the right time came with the launching of the international ordination for women in Bodh Gaya in 1998. This was the first time that the ordination is accepted as a proper Theravada ordination for bhikkhunis.

In 2001 Dr.Chatsumarn Kabilsingh took early retirement and went to Sri Lanka to receive the lower ordination, and again in 2003, she was fully ordained as bhikkhuni. From then on, she is known by her ordained name...Dhammananda.

The religious path is now open for Thai women. Hardy two decades

have passed, there are at least 270 Thai women who have taken this path of monastic life. They spread out in at least 30 provinces of the 77 provinces in Thailand.

Ven.Dhammananda has successfully formed her sangha and continued the monastic path. She was appointed as pavattini by Ven.Maha Nayaka Mahindavamsa of Sri Lanka in 2014. Thus became the very first Pavattini in Thailand.

She has given temporary lower ordination to more than 700 women in Thailand.

The march has started, and now Thai women are taking the new path as given to them by the Buddha.

Buddhism will be strengthened when the fourfold Buddhist communities are well established and supported.

ความเป็นมาของ นิกายในพุทธศาสนา

วสุ โภยศิริพงศ์

จิตรกรรมฝาผนัง การทำสังคายนาพระธรรมวินัยครั้งแรก
ณ วัดเชตวันมหาวิหาร เมืองสาวัตถี ประเทศอินเดีย

เมื่อคิดถึงพุทธศาสนา ภาพที่ปรากฏในหัวของคนจากแต่ละภูมิภาคของโลกอาจไม่เหมือนกันเสียทีเดียว บ้างก็อาจคิดไปถึงเจดีย์แบบวัดไทย บ้างก็อาจคิดไปถึงพระโพธิสัตว์กวนอิม บ้างก็อาจคิดไปถึงลามะในพระราชวังโปตาลา บ้างก็อาจคิดไปถึงพระสงฆ์ญี่ปุ่นซึ่งแต่งชุดดำบ้าง

ทั้งนี้ก็เป็นเพราะพุทธศาสนาก็เหมือนศาสนาอื่น ๆ ส่วนใหญ่ในโลกคือ มีการแตกนิกาย และแต่ละนิกายก็จะมีขนบธรรมเนียมประเพณีและความเชื่อที่แตกต่างกันออกไป แต่ถึงอย่างไร ทุกนิกายย่อมยึดถือคำสอนหลักอย่างเดียวกันซึ่งก็คือพุทธธรรม

เมื่อประมาณ 2606 ถึง 2607 ปีที่แล้ว พระพุทธเจ้าได้ตรัสรู้ หลังจากนั้นท่านได้ใช้เวลาที่เหลือในชีวิตอีก 45 ปีในการเผยแพร่ความรู้เรื่องการดับทุกข์ซึ่งเรียกว่าพุทธธรรมที่ท่านได้ค้นพบออกไปอย่างกว้างขวาง ในตอนนั้นท่านได้จัดตั้งพุทธบริษัทขึ้นอันได้แก่ ภิกษุ ภิกษุณี

อุบาสก และอุบาสิกา เพื่อสานต่อธรรมเนียมการปฏิบัติธรรมสู่การดับทุกข์กันไป

หลังจากที่ท่านปรินิพพานเมื่อประมาณ 2561 ถึง 2562 ปีก่อนก็ได้มีพระภิกษุรูปหนึ่งชื่อพระสุภัททะ ซึ่งได้กล่าวว่าในตอนนั้นที่พระพุทธเจ้ายังคงมีชีวิตอยู่นั้น พระภิกษุทั้งหลายต้องอยู่ภายใต้พระวินัยถูกห้ามโน่นถูกห้ามนี้ ทำอะไรไม่ได้ตั้งใจ ถึงตอนนี้พระพุทธเจ้าได้ดับขันธไปแล้ว ภิกษุทั้งหลายจะได้ทำอะไรตามใจปรารถนาได้เสียทีเดียว ด้วยเกรงว่าภิกษุจะต่างพากันคิดแบบพระสุภัททะกันหมด พระมหากัสสปะจึงได้ชักชวนพระอรหันต์ทั้งสิ้น 500 รูปมารวมสังคายนาพระธรรมวินัย สามเดือนหลังจากการปรินิพพานของพระพุทธเจ้า นี่เป็นครั้งแรกในประวัติศาสตร์ที่พระธรรมวินัยได้ถูกประมวลและจัดหมวดหมู่

หลังจากนั้น ภายในเวลาเพียง 70 ปี นับแต่พระพุทธเจ้าปรินิพพาน พุทธศาสนาก็มี

ถ้ำสกัดบรรณคุหา (The Sattapanni caves) ข้างเขาเวภารบรรพต ใกล้เมืองราชคฤห์ ประเทศอินเดีย
สถานที่ทำสังคายนาพระธรรมวินัยครั้งแรก

การแตกนิกายเป็นครั้งแรก เมื่อมีพระเถระกลุ่มหนึ่งเล็งเห็นว่ามีการย่อหย่อนทางวินัย จึงต้องการปฏิรูปพุทธศาสนาโดยการเพิ่มเติมพระวินัยลงไปอีก จึงจัดให้มีการสังคายนาพระธรรมวินัยเป็นครั้งที่ 2 เพื่อแก้ไขเพิ่มเติมพระวินัย อย่างไรก็ตาม ในครั้งนี้พระสงฆ์ส่วนใหญ่ไม่เห็นด้วย จึงยังคงยึดพระวินัยจากการสังคายนาครั้งที่ 1 อยู่ จึงเกิดผลเป็นการแตกนิกายออกเป็นสองนิกาย นิกายของพระเถระเหล่านี้ต่อมาได้กลายมาเป็นนิกายเถรวาท (แปลว่า วาตะแห่งเถระ) ส่วนนิกายของพระสงฆ์ส่วนใหญ่ต่อมาได้กลายมาเป็นนิกายมหายาน (แปลว่า ยานแห่งชนหมู่มาก)นั่นเอง

ในยุคของพระเจ้าอโศกมหาราชแห่งจักรวรรดิโมริยะ พุทธศาสนาได้รับการทำนุบำรุงและส่งเสริมเป็นอย่างมาก ได้มีการสังคายนาพระธรรมวินัยครั้งที่ 3 เมื่อประมาณ 2,268 ปีก่อน และในครั้งนี้อเองที่ได้มีการบันทึกพระธรรมวินัยเป็นหนังสือขึ้นเป็น

ครั้งแรก หนังสือดังกล่าวก็คือพระไตรปิฎกนั่นเอง พระเจ้าอโศกมหาราชได้ส่งพระสงฆ์ไปเผยแผ่พุทธศาสนาไปทั่วทุกสารทิศ อย่างไรก็ตาม หลังจากที่พระเจ้าอโศกมหาราชสิ้นพระชนม์เมื่อ 2,250 ปีก่อน จักรวรรดิโมริยะก็ได้สูญเสียดินแดนไปเรื่อยๆ และราชวงศ์ของท่านก็พบจุดจบโดยการชิงราชบัลลังก์เมื่อ 2,203 ปีก่อน จักรวรรดิโมริยะได้กลายมาเป็นจักรวรรดิคุงคะ ซึ่งจักรพรรดิได้ทำการปราบปรามพุทธศาสนาทั่วแผ่นดิน

ผลจากการปราบปรามพุทธศาสนาของจักรวรรดิคุงคะทำให้พุทธศาสนาหายไปจากอินเดีย อาณาจักรกษัตริย์ในเอเชียกลางของชาวเยว์จือ (ตั้งอยู่บนพื้นที่ที่ปัจจุบันเป็นประเทศปากีสถานและอัฟกานิสถาน) ได้กลายมาเป็นศูนย์กลางพุทธศาสนานิกายมหายาน ส่วนศรีลังกาได้กลายมาเป็นศูนย์กลางพุทธศาสนานิกายเถรวาท ทั้งสองนิกายได้เผยแพร่มาสู่แดนอุษาคเนย์ แต่ในภายหลังนิกาย

แผ่นหินแกะสลักโบราณรูปพระเจ้าอโคก

สัญลักษณ์นิกายเซน

เถรวาทได้กลายเป็นกระแสหลัก ส่วนนิกายมหายานได้เสื่อมถอยหายไปจากภูมิภาคนี้

อนึ่ง นิกายมหายานนั้นได้มีความเชื่อเพิ่มเข้ามา อาทิ ความเชื่อเรื่องพระพุทธเจ้าสามโลก เรื่องแดนสุขาวดี และเรื่องพระโพธิสัตว์เชื่อกันว่านิกายมหายานได้รับอิทธิพลทางวัฒนธรรมจากชาวกรีกซึ่งเข้ามาสู่ภูมิภาคนี้โดยกองทัพของอเล็กซานเดอร์พอสมควร พระพุทธรูปองค์แรกของโลกได้ถูกปั้นขึ้นโดยชาวกรีก ซึ่งเป็นการขัดต่อหลักการห้ามสร้างรูปเคารพของพระพุทธเจ้า นิกายมหายานได้เผยแพร่จากอาณาจักรกุษาณะเข้าสู่จีนผ่านเส้นทางสายไหม และมารุ่งเรืองถึงขีดสุดเมื่อประมาณ 1370 ปีก่อนเมื่อฮองเต้หญิงบูเซ็คเทียนตั้งให้ศาสนาพุทธเป็นศาสนาประจำชาติด้วยเหตุผลทางการเมือง

นิกายมหายานได้แตกออกเป็นนิกายย่อยต่างๆนาๆในจีน เกาหลี และญี่ปุ่น อาทิ

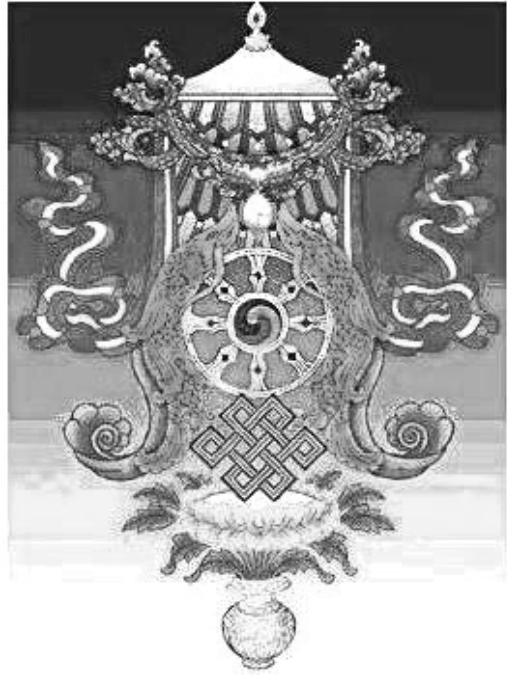
นิกายแดนสุขาวดี และนิกายเซ็น เป็นต้น เป็นที่น่าสนใจว่านิกายย่อยนั้นแม้จะรับพุทธศาสนาจากนิกายเดิม แต่ก็ไม่จำเป็นต้องเชื่อทุกอย่างตามนิกายเดิมเสมอไป อย่างนิกายเซ็นญี่ปุ่นนั้นก็ไม่ได้นำความเชื่อในเรื่องพระพุทธเจ้าสามโลกหรือพระโพธิสัตว์มาจากนิกายมหายานแต่อย่างใด และไม่บูชารูปเคารพหรือมีความเชื่อในสิ่งศักดิ์สิทธิ์ใดๆอีกด้วย จึงถือได้ว่านิกายเซ็นญี่ปุ่นนั้นฉลาดเกินกว่าที่จะนับว่าเป็นศาสนาไปแล้ว และนี่ก็คือสาเหตุที่ทำให้ไม่คนญี่ปุ่นซึ่งนับถือนิกายเซ็นญี่ปุ่นมักจะระบุตนเองว่าเป็นผู้ไม่นับถือศาสนา

ในยุคเดียวกันกับฮองเต้หญิงบูเซ็คเทียนในจีน ในชมพูทวีปก็ได้มีการผสมผสานความเชื่อในเรื่องพลังจักรวาล(ตันตระ) ซึ่งโยคีพวกที่เรียกว่ามหาสิทธาในบริเวณอ่าวเบงกอลได้ฝึกฝนกัน และความเชื่อในเรื่องเทพฮินดูบางองค์ โดยเฉพาะพระไภรวะซึ่งเป็นปางหนึ่ง

ของพระอิศวร เข้ามาในพุทธศาสนานิกายมหายาน จนเกิดเป็นนิกายวัชรยาน(แปลว่า ยานแห่งเพชร)ขึ้น ในนิกายวัชรยาน พระภิกษุที่สามารถใช้ตันตระได้นั้นเรียกว่าลามะ

นิกายวัชรยานได้เป็นที่นิยมแถบเทือกเขาทิมาลัย และได้แตกออกเป็นนิกายย่อยต่างๆกัน ซึ่งนิกายพุทธของทิเบต ได้แก่ ฌิงมากากู สักยะ โจนัง และเกลุก ก็ล้วนแตกแขนงออกมาจากนิกายวัชรยานนั่นเอง โดยนิกายโจนังและเกลุกแตกแขนงออกมาจากนิกายสักยะอีกชั้นหนึ่ง ในทิเบตในศตวรรษที่ 17 ได้เกิดสงครามกลางเมืองระหว่างนิกายพุทธต่างๆขึ้น ซึ่งเป็นสิ่งที่พบเห็นได้น้อยมากในพุทธศาสนา เพราะโดยปกติแล้วพุทธนิกายต่างๆมักจะอยู่ร่วมกันได้โดยสงบสุข

นิกายที่ชนะสงครามกลางเมืองในครั้งนั้นคือนิกายเกลุก ด้วยความช่วยเหลือจากชาวมองโกลดงการซึ่งเลื่อมใสในนิกายนี้ และนำโดยทะไลลามะองค์ที่ 5 ซึ่งได้รวบรวมทิเบตให้เป็นหนึ่งเดียวกันได้สำเร็จ นิกายเกลุกน่าจะเป็นนิกายเดียวของพุทธศาสนาที่ฝ่าฝืนต่อหลักการที่ห้ามพระสงฆ์ยุ่งเกี่ยวกับการเมืองของพระพุทธเจ้า โดยนิกายเกลุกมีความเชื่อว่า ทะไลลามะคือพระโพธิสัตว์อวโลกิเตศวรกลับชาติมาเกิด และทะไลลามะเป็นประธานแห่งสงฆ์และราชาแห่งแคว้นซึ่งเป็นผู้นำกองทัพไปด้วยในขณะเดียวกัน และอาศัยอยู่ในพระราชวัง ส่วนนิกายอื่นๆของทิเบต ถึงแม้ว่าจะพ่ายแพ้ให้แก่นิกายเกลุกจนถูกปราบปราม

สัญลักษณ์มงคลนิกายวัชรยาน

ในเวลาต่อมา แต่ตั้งแต่ศตวรรษที่ 19 เป็นต้นมาก็ได้มีการเคลื่อนไหวฟื้นฟูนิกายต่างๆเหล่านั้นรวมทั้งศาสนาบอนซึ่งเป็นศาสนาดั้งเดิมของทิเบตก่อนการเข้ามาของพุทธศาสนา การเคลื่อนไหวนี้เรียกว่าการเคลื่อนไหวริเม(Rime Movement) ซึ่งยังผลให้นิกายเหล่านั้นและศาสนาบอนยังคงมีการสืบทอดอยู่จนถึงปัจจุบัน

นี่ก็คือที่มาของนิกายพุทธต่างๆที่เราเห็นกันในปัจจุบัน ซึ่งไม่ว่าจะเป็นนิกายใด หากผู้ฝึกฝนได้เข้าถึงแก่นของนิกายแล้ว ก็จะเห็นว่าทุกนิกายสอนหลักธรรมที่เป็นเรื่องเดียวกัน ความแตกต่างอยู่ที่เปลือกนอกเท่านั้น

The origins of Buddhist Sects and Denominations

Wasu Koysiripong

Mural painting about the first Buddhist Council at Jetavana Mahavira, Savatthi, India

When thinking about Buddhism, the impression of people from different parts of the World may be different. Some may think about Thai-style pagodas. Some may think about Avalokiteshvara Bodhisattva. Some may think about lamas in Potala Palace. Some may think about Japanese monks in black ropes.

This is because Buddhism is like any other religion in the World in the aspect that it has undergone schisms. Each sect of Buddhism has its own different traditions and beliefs. Nevertheless, every sect has the same core teaching, the Dharma.

Around 2606 to 2607 years ago, the Buddha achieved enlightenment. Then he spent the remaining 45 years of his life spreading knowledge to get rid of dukkha (suffering), i.e. Buddha Dharma. The teaching was done orally. He

established the Fourfold Assembly consisting of bhikkhu (monks), bhikkhuni (nuns), upasaka (laymen) and upasika (laywomen) to carry on the tradition of practicing the Dharma to get rid of dukkha.

After the Buddha ascended to parinirvana (as death) about 2561 to 2562 years ago, a bhikkhu named Subhatta suggested that while the Buddha was still alive, the bhikkhus had to strictly follow the Vinaya and be prohibited from doing many things. As the Buddha had passed away, the bhikkhus were now free to do anything. Fearing many bhikkhus following the path of Suphatta, Mahakasyapa invited 500 arhats to have the first Buddhist council three months after the Buddha's parinirvana. This is the first time in history that the Buddha's teachings, the Dharma and the Vinaya, got compiled and

The Sattapanni Caves, Rajgriha, India: The Venue of the First Buddhist Council

organized.

After that, only 70 years after the Buddha's parinirvana, Buddhism faced the first schism as a group of senior monks (the *thera* or the *sthavira*) had an opinion that many monks were too relaxed on disciplines, and wished to reform Buddhism by adding more disciplines into the *Vinaya*. Therefore, those *thera* organized the Second Buddhist Council and added more disciplines into the *Vinaya*. However, most *bhikkhus* did not agree with this, so they kept following the old *Vinaya* derived from the First Council. This resulted in a schism. The sect of *thera* later became the Theravada Sect (*lit.* the doctrine of the *thera*) and the sect of most of the monks later became the Mahayana Sect (*lit.* the vehicle of most people).

In the era of King Ashoka the

Great of the Mauryan Empire, Buddhism was well maintained and promoted. The Third Buddhist Council was held about 2,268 years ago. This is the first time the Buddha's teachings were written into text called the *Tripitaka* or the *Pali Canon*. King Ashoka sent missionaries to spread Buddhism in all directions. However, after King Ashoka passed away about 2,250 years ago, the Mauryan Empire began gradually losing territories and the dynasty ended 2,203 years ago by a *coup d'état*. The Mauryan Empire was replaced by the Shunga Empire, of which the ruler suppressed Buddhism throughout the Empire.

The suppression of Buddhism by the Shunga Empire rooted out Buddhism from India. The Kushan Empire of the *Yuezhi* (located in nowadays Pakistan and Afghanistan) became the center of

Engraving of King Ashoka the Great

Symbol of Zen

Mahayana Buddhism. Sri Lanka, on the other hand, became the center of Theravada Buddhism. Both sects spread into South East Asia, but Theravada later became the mainstream and Mahayana later faded away from South East Asia.

Mahayana Buddhism has many additional beliefs such as the beliefs in the Three Worlds' Buddhas, the Pure Land and the Bodhisattvas. It is widely believed that Mahayana got considerable cultural influence from the Greek culture, which spread into the region by Alexander's army. The World's first Buddha statue was sculptured by the Greek contrary to the Buddha's ban on idolatry. Mahayana Buddhism spread from the Kushan Empire into China through the Silk Road, and reached the zenith of influence over China about 1370 years ago as Empress Wu Zetian elevated it as

the national religion of China for political reasons.

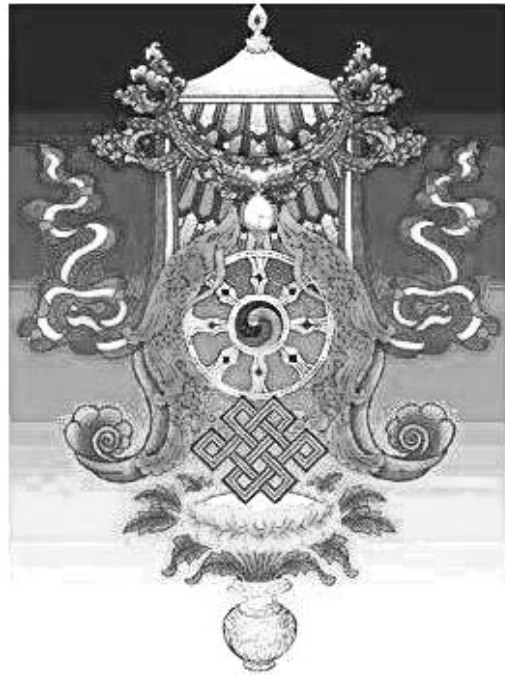
Mahayana branched out into many denominations in China, Korea and Japan such as the Pure Land School and Zen. It should be noted that these denominations do not need to adopt all the beliefs from their parent sect. For example, Japanese Zen doesn't adopt any belief in the Three Worlds' Buddhas or the Bodhisattvas from Mahayana at all. Besides, Japanese Zen refuses idolatry and any belief in holy spirits, so it can be said that Japanese Zen is too atheistic to be counted a religion. This is the reason why Japanese Zen practitioners usually refer themselves as non-religion believers.

In the same era as Empress Wu Zetian in China, in the India Sub-continent, there were attempts to introduce the belief in Tantra from

Bengalese Yogis (aka. Mahasiddha) and the beliefs in some Hindu gods, most notably Bhairava, a manifestation of Shiva, into Mahayana Buddhism. These resulted in a new sect of Buddhism called “Vajrayana” (lit. the vehicle of diamond). In Vajrayana, monks who have mastered Tantra are called “lama”.

Vajrayana was popular in the Himalayas and it branched out into many denominations. All the Tibetan denominations of Buddhism namely Nyingma, Kagyu, Sakya, Jonang and Gelug are all derived from Vajrayana; whereby Jonang and Gelug branched out from Sakya. In Tibet in the 17th century, there was a civil war among these different Buddhist denominations – a sectarian war rarely found in Buddhism as usually different sects and denominations of Buddhism can co-exist peacefully.

The denomination that won that civil war is Gelug, thanks to the support from the Dzungars who believed in this denomination. The School of Gelug was led by Dalai Lama the 5th who successfully united Tibet. Gelug is probably the only Buddhist denomination that disregards the Buddha’s principle of the separation of the temple and the state. Gelug believes that the Dalai Lama is the reincarnation of Bodhisattva Avalokiteshvara. Dalai Lama wields both religious and temporal powers, and resides in a palace. The other denominations of Tibet, despite losing in

Symbol of Vajrayana

the civil war and later suppressed by Gelug, managed to survive. Since the 19th century, there has been a movement to revitalize those Buddhist denominations as well as Tibet’s indigenous Bon Religion. This movement is called the Rime Movement. This is why those Buddhist denominations and Bon still survive to date.

This is the history of the Buddhist sects and denominations that have been carried on to date. No matter which sect or denomination one practices, once s/he has learned the core teachings, s/he will find that every of them teaches the same Dharma. The differences are only peripheral.

เศรษฐศาสตร์แนวพุทธ*(6)

พระพรหมคุณาภรณ์(ป.อ. ปยุตฺโต)

จ. สันโดษ-ค่านิยมบริโภค

จะขอแทรกเรื่องหนึ่งเข้ามา ซึ่งไม่ตรงกับประเด็นที่กำลังพูดโดยตรง แต่สัมพันธ์กัน กล่าวคือ เราเคยมีปัญหากับเรื่องสันโดษ ก็จึงอยากจะยกมาพูดในที่นี้ด้วย

ความสันโดษนี้ ก็เกี่ยวกับเรื่องคุณภาพชีวิต เกี่ยวกับเรื่องความต้องการของมนุษย์ที่แยกเป็นความต้องการประเภทที่ 1 และความต้องการประเภทที่ 2

ตามธรรมดาที่เราเห็นกันง่ายๆ ก็คือ ถ้าคนใดสันโดษ ความต้องการของเขาก็น้อยกว่าคนไม่สันโดษ อันนี้เป็นธรรมดาแท้ๆ

แต่ในกรณีที่ถูกต้อง ความสันโดษก็คือไม่มีความต้องการเทียม ไม่เห็นแก่ความต้องการประเภทเสเพลสิ่งปรนเปรอตน แต่มีความต้องการคุณภาพชีวิต

การที่เราเข้าใจความหมายของสันโดษผิดพลาด ก็เพราะไม่ได้แยกเรื่องความต้องการ

คนที่มีความสันโดษนั้น ยังต้องมีความต้องการ คุณภาพชีวิตด้วย จึงจะเป็นความหมายที่ถูกต้อง

จุดที่พลาดก็คือ เมื่อไม่รู้จักแยกประเภทความต้องการ ก็เลยพูดคลุมประหลาดความต้องการไปเลย คนสันโดษก็เลยกลายเป็น คนที่ไม่ต้องการอะไร อันนี้เป็นความผิดพลาดขั้นที่หนึ่ง

ที่จริงแล้ว *ความต้องการคุณค่าแท้-คุณค่าเทียม* ยังนำไปสู่อีกสิ่งหนึ่งที่เรียกว่า ความขาดแคลนแท้-ความขาดแคลนเทียม แต่อันนี้เดี๋ยวจะมากไป ขอฟ่านไปก่อน

หันกลับมาเรื่องความสันโดษ เรามีความเชื่อกันว่า คนไทยสันโดษ แต่มีงานวิจัย แสดงผลออกมาว่า คนไทยมีค่านิยมบริโภคมก เคยสังเกตหรือไม่ว่า สองอย่างนี้มันไปกันไม่ได้ มันขัดแย้งกันในตัว เราเคยจับมาเข้าคู่เทียบกัน หรือเปล่า

มีความเชื่อว่าคนไทยนี้สันโดษ แต่พร้อมกันนั้นก็มีผลงานวิจัยออกมาว่าคนไทยมีค่านิยมบริโภคมก ถ้าคนไทยสันโดษ คนไทย จะไม่สามารถมีค่านิยมบริโภคมก ถ้าคนไทยมีค่านิยมบริโภคมก คนไทยจะไม่สามารถสันโดษ ฉะนั้น จะต้องผิดอย่างใดอย่างหนึ่ง

แต่ที่เราพูดได้อย่างหนึ่งก็คือ มีคำติเตียนว่า คนไทยสันโดษทำให้ไม่กระตือรือร้น ไม่ขวนขวาย ไม่ดิ้นรน ทำให้ประเทศชาติไม่พัฒนา อันนี้ขอเรียกว่าเป็นคำกล่าวหา

ที่นี้ก็มีคำพูดอีกด้านหนึ่งว่า คนไทยมีค่านิยมบริโภคมก คนไทยไม่ชอบผลิต ก็ขัดขวางการพัฒนาเช่นเดียวกัน

ตกลงว่า มองแง่หนึ่งคนไทยสันโดษ ก็ขัดขวางการพัฒนาอีกแง่หนึ่ง คนไทยมี

ค่านิยมบริโภคมก ก็ขัดขวางการพัฒนา

แต่ที่แน่ๆ ก็คือ *การเร้าความต้องการให้ชอบบริโภคมก (ที่ใด) ไม่จำเป็นต้องทำให้เกิดการผลิตมาก (ที่นั่น)*

ฉะนั้น การที่มีความเชื่อกันในช่วงหนึ่งว่า จะต้องเร้าความ

ต้องการให้คนอยากบริโภคให้มาก จึงจะทำให้คนพัฒนาประเทศชาติได้สำเร็จ แล้วปลุกเร้าตัณหาอันใหญ่ จึงกลายเป็นให้ผลที่กลับตรงข้ามคือ คนไทยมีค่านิยมบริโภคมก โดยไม่ชอบผลิต เลยกลับทำให้เกิดผลเสียต่อการพัฒนาประเทศชาติหนักลงไปอีก เพราะมีอะไรก็จะกินจะใช้จะซื้อจะหาทำแต่อย่างเดียว แต่ไม่รู้จักทำ

ประเทศอื่นเจริญอย่างไร เขามีอะไรใช้อย่างไร เราก็อยากจะมีจะใช้บ้าง แล้วก็ภูมิใจที่มีที่ใช้อย่างเขา แต่ไม่ภูมิใจที่จะทำให้อ่างอย่างเขา นี่แหละคือค่านิยมที่ขัดขวางการพัฒนาเป็นอย่างมาก มัน

เป็นเครื่องส่องแสดงว่า การเร้าความต้องการโดยไม่เข้าใจธรรมชาติของมนุษย์ให้ถูกต้องนั้น จะไม่นำไปสู่ผลที่ต้องการอย่างแท้จริง

การที่เราเร้าค่านิยมบริโภคมก ต้องการให้คนบริโภคมก ไม่จำเป็นต้องทำให้เกิดการผลิตขึ้น แต่จะทำให้เกิดความฟุ้งเฟ้อ การกู้หนี้ยืมสิน ทุกจริต เพื่อการบริโภคได้มาก เป็นการพัฒนาที่ผิดพลาดอย่างยิ่ง

เป็นไปได้ไหมว่า คนไทย (สมัยหนึ่ง) อาจจะสันโดษจริง และคนไทย (อีกสมัยหนึ่ง) ก็มีค่านิยมบริโภคมกจริง โดยที่คนไทยเปลี่ยนนิสัย เคลื่อนจากความสันโดษมาสู่การมีค่านิยมบริโภคมก

ถ้าเป็นอย่างนี้ ก็หมายความว่า การนำเอาระบบเศรษฐกิจแบบตะวันตกเข้ามาใช้ในประเทศไทย หรือการนำเศรษฐกิจแบบตะวันตกเข้ามาใช้ในประเทศไทยนั้น ได้นำมาใช้

อย่างผิดพลาด

ทำให้เกิดผลเสีย

ที่แท้นั้น ถ้าคนไทยมีความสันโดษจริง มันก็เป็นโอกาสที่เราสามารถใช้สันโดษนั้นเป็นฐาน แล้วส่งเสริมให้เกิดการผลิตขึ้น คือเดินหน้าจากความสันโดษนั้นมาต่อเข้ากับการผลิต

เหมือนอย่างประเทศตะวันตกเมื่อเริ่มยุคอุตสาหกรรมใหม่ๆ ก็เริ่มความเจริญทางอุตสาหกรรมด้วย work ethic ที่เรียกกันว่า Protestant ethic

ระบบจริยธรรมโปรเตสแตนต์นี้สอนฝรั่งให้ทำงาน มีความเป็นอยู่แบบสันโดษ ให้ประหยัด ให้เป็นอยู่อย่างมัธยัสถ์ ใช้จ่ายเยียมที่สุด ไม่หาความเพลิดเพลินสำราญ หรือฟุ้งเฟ้อฟุ่มเฟือย เมื่อมีรายได้ ก็เก็บออมไว้ เพื่อเอาเงินที่เก็บออมไว้มาลงทุนต่อไป เพื่อจะได้ผลิตให้มากขึ้น

ฉะนั้น คนในยุคที่เรียกว่าปฏิวัติอุตสาหกรรมในตะวันตกนั้นจะมีความเป็นอยู่อย่างสันโดษ แต่มีความต้องการในการผลิตมาก ก็จึงหันเหแรงงานของตัวเอง แทนที่จะใช้ในการบริโภค ก็เอามาใช้ในการผลิต เพื่อสร้างสรรค์พัฒนาให้เกิดความเจริญทางอุตสาหกรรม

โดยนัยนี้ ก็หมายความว่า เรามีทุนดีอยู่แล้วส่วนหนึ่ง คือคนของเรามีความสันโดษ ไม่ชอบฟุ้งเฟ้อ ไม่เห่อในการบริโภค รู้จักประหยัด ใช้น้อย เราก็กู้เงินความต้องการอีกด้านหนึ่งเติมหรือผนวกเข้ามา คือสร้างนิสัย

ร้กงาน และความอดยากทำให้สำเร็จขึ้นมา ก็จะทำให้เกิดการผลิตขึ้นได้ ทำให้บรรลุผลคือความเจริญทางอุตสาหกรรม

แต่ถ้าเราเข้าใจธรรมชาติของคนผิด แล้วใช้ระบบเศรษฐกิจนี้อย่างผิดพลาด ก็มาสร้างความต้องการบริโภค ให้คนเกิดค่านิยมบริโภคขึ้น ความสันโดษที่มีอยู่เดิมก็หายไป และการผลิตก็ไม่เกิดขึ้น ก็เลยทำให้เกิดความฟุ้งเฟ้อฟุ่มเฟือยอย่างเดียว พัฒนาเศรษฐกิจไม่สำเร็จ

ฉะนั้น สันโดษนั้นถ้าเข้าใจให้ถูกต้องก็คือว่า มันตัดความต้องการประเภทที่ 1 คือความต้องการคุณค่าเทียม ตัดความต้องการสิ่งเสพปรนเปรอตน แต่กลับมีความต้องการคุณภาพชีวิต ซึ่งจะต้องหนุนเสริมขึ้นไป

ในทางพุทธศาสนานั้น สันโดษจะต้องมากู้กับความเพียรเสมอไป สันโดษเพื่ออะไร เพื่อจะได้ประหยัดแรงงานและเวลาที่จะสูญเสียไปในการที่จะปรนเปรอตน แล้วเอาแรงงานและเวลานั้นไปใช้ในการทำงานปฏิบัติหน้าที่ สันโดษมีความมุ่งหมายอย่างนี้

นี่ก็เป็นเรื่องเกี่ยวกับธรรมชาติของมนุษย์

ฉ. การผลิต

ที่จริงมีเรื่องจะต้องพูดอีกมากเกี่ยวกับการผลิต การผลิตนี้ก็เป็นเรื่องใหญ่ การพิจารณาเรื่องนี้ ไม่ใช่เป็นเพียงการเข้าใจธรรมชาติของมนุษย์ แต่เป็นการพิจารณาธรรมชาติทั้งหมดในวงกว้าง

ในทางเศรษฐศาสตร์ การผลิต เป็นคำพูดที่ลวงตาและลวงสมอง ในการผลิต เราคิดว่าเราทำอะไรให้เกิดขึ้นใหม่ แต่แท้ที่จริงนั้นมันเป็นการแปรสภาพ คือแปรสภาพอย่างหนึ่งไป

เป็นอีกอย่างหนึ่งจากวัตถุอย่างหนึ่งไปเป็นวัตถุอีกอย่างหนึ่ง จากแรงงานอย่างหนึ่งไปเป็นอีกอย่างหนึ่ง

*การแปรสภาพ*นี้ เป็นการทำให้เกิดสภาพใหม่โดยทำลายสภาพเก่า เพราะฉะนั้นในการผลิตนั้น ตามปกติจะมีการทำลายด้วยเสมอไป

ถ้าเศรษฐศาสตร์จะเป็นวิทยาศาสตร์ที่แท้จริงแล้ว จะคิดถึงแต่การผลิตอย่างเดียวไม่ได้ การผลิตแทบทุกครั้งที่มีการทำลายด้วยการทำลายในบางกรณีนั้นเรายอมรับได้ แต่การทำลายบางอย่างก็เป็นสิ่งที่ยอมรับไม่ได้

ฉะนั้น จึงมีข้อพิจารณาเกี่ยวกับการผลิตในทางเศรษฐศาสตร์เช่นว่า การผลิตบางอย่างเป็นการผลิตที่มีค่าเท่ากับการทำลายซึ่งจะมีปัญหาว่าควรจะมีผลิตดีหรือไม่

ในบางกรณีเราอาจจะต้องมีการงดเว้นการผลิต และการงดเว้นการผลิตนั้นก็เป็นการกระทำที่เสริมคุณภาพชีวิตได้ด้วย

ฉะนั้น ในเศรษฐศาสตร์แบบใหม่นี้จะพิจารณาคนด้วยการผลิตหรือไม่ผลิตเท่านั้นไม่ถูกต้อง *การไม่ผลิตอาจจะเป็นการกระทำหรือเป็นกิจกรรมที่ดีทางเศรษฐกิจก็ได้*

เราจะต้องพิจารณาเรื่องการผลิตโดยแยกออกอย่างน้อยเป็น ๒ ประเภท คือ *การผลิตที่มีค่าเท่ากับการทำลาย* (เช่น การผลิตที่เป็นการทำลายทรัพยากร และทำให้สภาพแวดล้อมเสีย) กับ *การผลิตเพื่อการทำลาย* (เช่น การผลิตอาวุธยุทโธปกรณ์)

มีทั้งการผลิตที่มีผลในทางบวก และการผลิตที่มีผลในทางลบ มีผลในทางเสริมคุณภาพชีวิต และในทางทำลายคุณภาพชีวิต

อีกประการหนึ่ง ในเศรษฐศาสตร์แบบ

ยุคอุตสาหกรรมนี้ การผลิตมีความหมายแคบมองเฉพาะในแง่ที่จะเอามาซื้อขายกันได้ เป็นเศรษฐกิจแบบการตลาด เพราะฉะนั้นอัตรภาพอยู่ที่วัด ทำโต๊ะทำเก้าอี้ขึ้นมาชุดหนึ่งเอามานั่งทำงาน เศรษฐศาสตร์บอกไม่ได้ผลิต

คนหนึ่งขึ้นเวทีแสดงจำอวดตลกจี๋เส้นทำให้คนหายเครียดบันเทิงใจ จัดการแสดงโดยเก็บเงิน เรียบอกว่ามีการผลิตเกิดขึ้น การจัดแสดงจำอวดเป็นการผลิต

แต่อีกคนหนึ่งอยู่ในสำนักงานหรือสถานศึกษา เป็นคนที่มีอารมณ์แจ่มใส คอยพูดคอยทำให้เพื่อนร่วมงานร่าเริงแจ่มใสอยู่เสมอจนกระทั่งไม่ต้องมีความเครียด ไม่ต้องไปดูจำอวด แต่เราไม่

พิจารณาพฤติกรรมของคนผู้นี้ว่าเป็นการผลิต

แล้วที่นี้ คนที่ทำให้คนอื่นเครียดมีกิริยาวาจาที่ทำให้คนอื่นเครียดอยู่เสมอจนเขาต้องหาทางแก้เครียดด้วยเครื่องบันเทิงคือไปดูจำอวด เราก็ไม่คิดมูลค่าทางเศรษฐกิจกันเลย

อีกตัวอย่างหนึ่ง เขาจัดแสดงการฆ่าวัว เช่นในเมืองสเปนเขาให้คนลงไปฆ่าวัวกระทิงให้คนดู โดยเก็บเงิน การจัดการแสดงนี้เราเรียกว่า *เป็นการผลิตในทางเศรษฐกิจ*

แต่เด็กคนหนึ่งพาผู้ใหญ่พาคนแก่ข้ามถนน เราไม่เรียกพฤติกรรมของเด็กนี้ว่าเป็นการผลิต

กรณีเหล่านี้ขอให้คิดดู นี่เป็นตัวอย่างเท่านั้น ซึ่งแสดงให้เห็นว่าการพิจารณาในทางเศรษฐกิจนั้นยังแคบมาก ความหมายของการผลิตก็ยังแคบ ในทางพุทธเศรษฐศาสตร์จะต้องขยายวงความคิดนี้ออกไป

ในเรื่องนี้ถ้าเราจะมองหา the invisible hand (มือล่องหน) ของ Adam Smith ก็คงต้องร้องทุกข์ว่า the invisible hand ของอาดัม สมิธนี้ ทำงานไม่ทั่วถึง

เรื่อง economic growth คือความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจก็ดี เรื่อง wealth คือความมั่งคั่งก็ดี จะต้องเอามาพิจารณากัน

ใหม่เช่นว่า ความเจริญความก้าวหน้าทางเศรษฐกิจนี้ เพื่ออะไรกันแน่ ถ้ามันเป็นไปได้เพื่อ the increase of the quality of life คือเพื่อความเจริญเพิ่มพูนของคุณภาพชีวิต ก็จึงน่าจะรับได้

(โปรดอ่านต่อฉบับหน้า)

*บทความนี้คัดมาจากหนังสือ เศรษฐศาสตร์แนวพุทธ ฉบับพิมพ์ครั้งที่ 9 พ.ศ.2548 ซึ่งเรียบเรียงจากปาฐกถาธรรม ของพระพรหมคุณาภรณ์(ประยุทธ์ ปยุตโต ปัจจุบันเป็นสมเด็จพระพุทธโฆษาจารย์) ในมงคลวารอายุครบ 72 ปี ของศาสตราจารย์ ดร.ปวย อึ้งภากรณ์ ณ หอประชุมเล็ก มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ กรุงเทพฯ วันที่ 9 มีนาคม 2531

Buddhist Economics* (6)

Phra Brahmagunabhorn (P.A. Payutto)

(e) Contentment and Consumerism

At this point I would like to introduce a few comments on the subject of contentment. Although it doesn't fit in exactly with the argument being put forward here, it is related to it, and as contentment is a virtue that has often been misunderstood, it seems to merit some discussion.

The question of contentment involves the quality of life and the two kinds of human want that have been discussed above. It is quite apparent that people who are content have fewer wants than those who are discontent. However a correct definition of the term must make the qualification that contentment implies

only the absence of artificial want, i.e. the desire for pleasure. The desire for true well-being remains.

Our misunderstanding of the meaning of contentment is due to the failure to distinguish between the two different kinds of desire. We lump the two kinds of desire together, and in

proposing contentment, dismiss them both. A contented person comes to be seen as one who wants nothing at all. Here lies our mistake.

Thais believe themselves to possess the virtue of contentment, but research has shown them to be avid consumers. These two things are incompatible. Can you see the contradiction? Either Thais are not content or else they are not the big consumers they are said to be.

A criticism that has been made in the past, it might be called an accusation, is that the contentment of the Thai people makes them lazy and apathetic and so prevents the country

from progressing. But one commentator holds that it is rather the Thais' penchant for consumption and dislike for production that hinders development. So one view is that it is contentment that retards development and another that it is the liking for consumption. Whichever is true, what is

certain is that arousing people's desires for consumer goods does not

invariably lead to an increase in production. The belief, once widely held, that economic development depends on encouraging spending and consumption, has not been borne out

by the results. In Thailand it appears that problems have been aggravated—Thais now like to consume a lot but don't like to produce. We think only of consuming or possessing things, but

not of making them ourselves. We want to have all the things that they have in developed countries, and feel proud that we live like people in those countries do, but we're not proud to

produce those things as they do. It is this attitude that really obstructs development. It demonstrates that merely arousing desires in people without a correct understanding of human

nature cannot provide satisfactory results. The desire to consume, once aroused, rather than leading to an increase in production, leads instead to profligacy, debt, and crime: a

development gone seriously awry.

Is it possible that Thais are both content and avid consumers after all? That we have been moving away from a traditional contentment and exchanging it for the values of

consumerism? If that is the case then it means that in introducing the Western economic system into our society, we have applied it wrongly, and are now suffering the harmful results. Actually, if we Thais were really content in the correct way defined above, then it would enable us to support a steady and continual growth in production. The path from contentment to production would be similar to that taken by Western countries, where the Industrial Revolution was based

on the Protestant work ethic.

The Protestant work ethic teaches virtues of contentment, economy and frugality, and encourages the investment of savings in order to increase production. It teaches people to love work and to work for work's sake. Westerners at the time of the Industrial Revolution lived with

contentment but desired to produce. Instead of using their energies for consumption, they used them for production so as to promote industrial advance. We Thais also have a good

foundation: we are content, we dislike extravagance, we're not obsessed with consumption, we know how to be economical and use things sparingly. What we need to do is to create and stimulate a love of work and a desire for accomplishment. Such a desire will lead to production and will bear fruit in industrial development. So, in summary, contentment understood correctly means cutting off the first kind of desire, the artificial desire for sense-pleasure but actively encouraging and supporting the desire for quality of life.

In Buddhism, contentment is always paired with effort. The purpose of contentment is seen to be to save the time and energy lost in ministering to selfish desires, and using it to create and nurture true well-being.

There are many things that need to be said concerning production: it is a big subject. Consideration of the subject of production doesn't merely call for an understanding of human existence but demands a wide-ranging examination of the whole of nature. In economics, the work 'production' is deceptive. We tend to think that through production we create new things, when in fact we

merely effect changes of state. We transform one substance or form of energy into another. These transformations entail the creation of a new state by the destruction of an old one. Thus production is almost always accompanied by destruction.

If economics was a true science it would not treat production in isolation. Production involves destruction and in some cases the destruction is acceptable, in others it is not.

Consequently the point to consider regarding economic production is as to whether, in cases where the value of the thing produced is offset by the values of that which is destroyed, production is justified. In some cases we may have to refrain from production in order to sustain the quality of life.

So in modern economics, consideration in terms of production or non-production alone is incorrect. Nonproduction can be a useful economic activity. We must examine the subject of production by dividing it into two kinds:

(a) production offset by destruction, e.g. production entailing destruction of natural resources and environmental degradation

(b) production for destruction, e.g. arms manufacture.

In (a) non-production is sometimes called for, and in (b) is always the better choice.

There is production with positive results and production with negative results; production that enriches the quality of life and that which destroys it.

In the economics of the industrial era, the term production has been given a very narrow meaning. It is taken to relate only to those things that can be bought and sold—it is an economics of the market place. Thus if I make a table and chair at my monastery and then use it myself, economically speaking, I have not produced anything. A professional comedian goes on the stage and tells jokes. He relaxes the audience and gives them a good time. This is taken to be economically productive because money changes hands. However, someone working in an office, who is of a very cheerful disposition, always saying and doing things to cheer and refresh those around them, so that their work-mates are free of tension (and feel no need to go and see a professional comedian), is not considered to have produced anything.

We never consider the economic price of action and speech that continually creates tension in the work place, so that those affected have to find some way to alleviate it with amusements such as going to see a comedian. To give another example: a bull fight, where people pay money to see bulls killed, is called an economic production. A child helping an elderly person across the road is not.

Please give some thought to the cases mentioned above. They are examples that show the narrowness of

economic thought and its definition of production. Buddhist economics

expands its thinking more widely. In regards to this matter, if one looks for the ‘invisible hand’ of Adam Smith, one must complain that it doesn’t function everywhere. The questions of wealth and economic growth must be reconsidered. What is the true purpose of economic growth anyway? Surely it must be to secure an increase in the quality of life.

(to be continued)

*The Thai version of Buddhist Economics was originally a Dhamma Talk given on the auspicious occasion of Prof. Dr.Puey Ungpakorn’s 72nd birthday celebration at Thammasat University on 9 March 1988. The English version is identical to the 1st English edition translated by J.B.Dhammavijaya in 1992.

หลักธรรมคุณหญิงจัน

รัตนจันทิมา

พระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลกมหาราช แห่งราชวงศ์จักรี

เมื่อพระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลกมหาราชเสด็จขึ้นครองราชย์เป็นปฐมกษัตริย์แห่งกรุงรัตนโกสินทร์เมื่อ พ.ศ.2325 เนื่องจากปัญหาทางการเมืองภายในและสงครามพม่าที่ติดพัน การรื้อฟื้นระบอบอยุธยาซึ่งไม่มีกำลังและเวลาพอที่จะทรงจัดการในเรื่องเหล่านี้ ตลอดจนเรื่องหัวเมืองในคาบสมุทรมลายู จนถึง พ.ศ.2527 จึงโปรดให้พระยาสุรสีห์สุรินทธานิวาส พระยารัตนโกสินทร์ และพระยาพิพิธโกศัย เป็นข้าหลวงออกไปจัดการกับหัวเมืองทางชายทะเลฝั่งตะวันตก และตั้งค่ายอยู่ที่ค่ายปากพระค่ายเดิมของเจ้าพระยาอินทวงษา ผู้สำเร็จราชการหัวเมืองทั้งแปด ขุนนางในรัชสมัยสมเด็จพระเจ้ากรุงธนบุรี

พระยาสุรสีห์สุรินทธานิวาสยกกองทหารจากกรุงเข้าเมืองกลาง พระยาถนอม(ชั้น)และชาวเมืองกลางที่ภักดีต่อพระเจ้ากรุงธนบุรี (จากเอกสารที่ตกไปอยู่ที่ประเทศอังกฤษ ซึ่ง

รูปปั้นฟรานซิส ไลท์ ที่ป็นัง มาเลเซีย

พระยาถนอมฯส่งไปให้ฟรานซิส ไลท์-พระยาราชกปิตัน ตัวแทนอังกฤษที่ได้รับบรรดาศักดิ์จากฝ่ายไทย) ต่อสู้จนพระยาสุรสีห์สุรินทธานิวาสเสียชีวิตในที่รบ ส่วนพระยาถนอม(ชั้น)บาดเจ็บสาหัสและเสียชีวิตในเวลาต่อมา เมื่อทางฝ่ายพระยาสุรสีห์สุรินทธานิวาสทราบเรื่องก็นำทหารเข้าเกาะกุมตัวคุณหญิงจันภริยาพระยาถนอม(ชั้น) ไปควบคุมไว้ที่ค่ายปากพระ

ต่อมาเมื่อพ.ศ.2328 กองทหารพม่าเข้าโจมตีค่ายที่ปากพระแตก พระยาสุรสีห์สุรินทธานิวาสเสียชีวิตในที่รบ พระยาพิพิธโกศัยหนีรอดออกมาได้

ส่วนคุณหญิงจัน เมื่อเกิดเหตุการณ์ซุลมุนท่านก็หนีออกมาทางช่องแคบปากพระ จนถึงบ้านที่เมืองกลาง เห็นว่าข้าวของเสียหายหมด ในขณะที่พม่าริบรอกศึกษาสถานการณ์อยู่นั้น เป็นโอกาสให้คุณหญิงจันได้ฟื้นตัวสะสมกำลังพลและกำลังอาวุธเพื่อจัดระบบใน

อนุสาวรีย์ย่าจันย่ามุก ณ สี่แยกท่าเรือ
ถนนเทพกระษัตรี ภูเก็ต

อนุสาวรีย์ย่าจันย่ามุก
สถานที่หนึ่งในอนุสรณ์สถานเมืองถลาง ภูเก็ต

การรับมือกับกองทหารพม่า โดยรวบรวมกำลังคนจากชาวบ้านดอน บ้านพอน บ้านสาคู บ้านในทอน บ้านป่อกรวด ที่หนีเข้าป่าเมื่อทราบข่าวเรื่องกองทัพพม่าตีค่ายปากพระแตก ให้กลับมารวมกันในค่ายเมืองถลาง อันเป็นค่ายเก่าปัจจุบันเรียกว่าบ้านค่าย ซึ่งรายละเอียดได้กล่าวไว้ใน*แสงพระธรรม*ฉบับก่อน(ฉบับที่ 2 และ 4)แล้ว ส่วนฉบับนี้จะเน้นถึงภาพรวมแห่งวิกฤติการณ์ที่คุณหญิงจันต้องเผชิญอยู่ในขณะนั้น และวิเคราะห์หลักธรรมที่ท่านมีซึ่งวิกฤติการณ์มีดังนี้

1. พระยาถลาง(ขัน)สามีคุณหญิงจัน เสียชีวิตจากอาการบาดเจ็บสาหัส ในการต่อสู้กับทหารจากกรุงเทพฯ
 2. คุณหญิงจันเองก็โดนจับถูกคุมตัวไปไว้ที่ค่ายปากพระ
 3. ศึกพม่าที่ใกล้จะเกิดขึ้นในเร็ววัน
- ทั้งสามเหตุการณ์นี้ เชื่อว่าคุณหญิงจัน ซึ่งเป็นพุทธศาสนิกชนผู้มีการศึกษาในครอบครัวนักปกครอง โดยเฉพาะสายตระกูลฝ่ายสามีที่เป็นนักปกครองที่คงจารีตการค้ำชู

พุทธศาสนา มาแต่สมัยกรุงศรีอยุธยา จะต้องนำหลักธรรมเข้ามาร่วมแก้ปัญหา เสริมสร้างจิตใจ มีสมาธิสติปัญญาเพื่อสู้กับเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้น หลักธรรมดังกล่าว ได้แก่

ประการแรก ขันติและโสรัจจะ

ขันติ คือ ความอดทนทั้งจิตใจและร่างกาย โดยให้ “ใจเป็นนายกายเป็นบ่าว”

โสรัจจะ คือ ความสงบเสงี่ยมเยียมตน ไม่แสดงความทุกข์ให้คนอื่นเห็น

ประการที่สอง แม้คุณหญิงจันแทบจะสิ้นเนื้อประดาตัวเมื่อเกิดความวุ่นวายขึ้นในเมืองถลาง แต่ท่านก็ยังมีการมีมากอยู่ เพราะเมื่อมีอำนาจอยู่ในภาวะปกติ ท่านมีธรรมประจำตัวอยู่ คือ สังคหวัตถุสี่ เป็นธรรมที่เป็นเครื่องยึดเหนี่ยวน้ำใจคน และประสานหมู่ชนไว้ในสามัคคี หรือหลักการสงเคราะห์ผู้อื่น อันเป็นธรรมของผู้ปกครองและคนเป็นหัวหน้าคนได้แก่

ทาน คือ การให้ การแบ่งปัน

ปิยวาจา คือ การพูดที่รักษาใจคน ประทับใจคน เรียกว่า ปิยวาจา

บ้านคุณหญิงจัน
สถานที่หนึ่งในอนุสรณ์สถานเมืองกลาง ภูเก็ต

บริเวณสวนเจ้าพระยาอินทวงษา ที่ตั้งค่ายปากพระ
ในอดีต ต.โคกกลอย อ.ตะกั่วทุ่ง พังงา

อัตถจริยา คือ การประพฤติประโยชน์
แก่สาธารณชน การชวนช่วยช่วยเหลือกิจการ
ตลอดจนการแก้ไขปรับปรุงจริยธรรมของสังคม

สมานัตตตา คือ ความเป็นคนเสมอต้น
เสมอปลาย วางตนเหมาะสมกับทุกๆสถานะ
ร่วมกันทั้งในยามสุขและทุกข์

นี่คือ คุณสมบัติของคุณหญิงจัน ท่าน
เป็นลูกสาวจอมร้าง ขุนนางที่ส่วนกลางส่งมา
ตอนวัยเยาว์ได้มีโอกาสเข้าไปรับใช้ในวัง ได้ถูก
อบรมอย่างสาวชาววัง เมื่อกลับมาอยู่เมือง
กลางก็วางตนเหมาะสมในทุกๆกรณี

ประการที่สาม ธรรมที่ทำให้คุณหญิง
จันเป็นที่พึ่งแก่คนในปกครองของท่านและคน
ทั่วไป คือ พรหมวิหารสี่ ซึ่งพระพุทธองค์ทรง
ตรัสว่า ใครประพฤติธรรมนี้ คนนั้นจะเป็น
เสมือนพรหม โดยธรรมข้อนี้เป็นหลักเป็น
เครื่องอยู่อย่างประเสริฐ เป็นธรรมประจำใจ
อันประเสริฐบริสุทธิ์ ดุจแสงสว่างแห่งธรรม

พรหมวิหารธรรมที่เป็นหลักใจและ
กำกับความประพฤติ ซึ่งชื่อว่าการดำเนินชีวิตที่
หมดจด และการปฏิบัติต่อมนุษย์สัตว์ทั้งหลาย
โดยชอบดังกล่าวข้างต้น มีองค์ประกอบ ดังนี้

เมตตา คือ ความรัก ปราบปรามจะให้ผู้

อื่นเป็นสุข มีจิตอันแผ่ไมตรีและประโยชน์แก่
มนุษย์สัตว์ทั่วหน้า

กรุณา ความสงสาร คิดช่วยให้พ้นทุกข์
ใส่ใจในความที่จะปลดปล่อยบำบัดความทุกข์
จากความเดือดร้อนของสัตว์ทั้งปวง

มุทิตา มีความยินดี ในเมื่อผู้อื่นเป็นสุข
มีจิตผ่องใสบันเทิง ประกอบด้วยอาการแช่ม
ชื่นเบิกบานอยู่เสมอต่อสัตว์ทั้งหลายผู้ดำรงอยู่
ในปกติสุข พลอยยินดีด้วยเมื่อเขาได้ดีมีสุข

อุเบกขา ความวางใจเป็นกลาง อันจะ
ให้ดำรงอยู่ในธรรมตามที่พิจารณาเห็นด้วย
ปัญญา โดยมีจิตราบเรียบเที่ยงธรรม ไม่เอน
เอียงด้วยรักและชัง

ใครที่มีพรหมวิหารธรรมจะเป็นเครื่อง
ป้องกันตนจากศัตรู และเป็นที่ยังของผู้อื่น
เป็นธรรมของผู้เป็นใหญ่ คุณหญิงจันท่านเป็น
ดุจพรหมของคนเมืองกลาง ทุกคนกราบไหว้
โดยสนิทใจ แม้ท่านจะจากไปแล้วกว่าสองร้อย
ปี แต่ยังมีผู้ไปกราบไหว้บูชาอนุสาวรีย์ของท่าน
ทุกหนแห่งมิขาดสาย เมื่อเรากราบไหว้ท่าน
ก็ควรรำลึกถึงคุณธรรมของท่าน เพื่อไปปฏิบัติ
ให้เป็นศิริมงคลของชีวิต ให้ได้รับแสงแห่ง
พระธรรมติดตัวไป

Dharma of Lady Chan

Ratanajanto

King Buddha Yodfa Chulaloke the Great of Chakri Dynasty

When King Buddha Yodfa Chulaloke ascended to the throne as the first king of Rattanakosin in 1782; because of political infightings, the entangled war with Burma and the rebellion problems in the Malaya Peninsula; he did not have enough time for the reestablishment of the Ayutthaya-like regime. In 1784, he ordered Phraya Rue Ratchanikul, Phraya Thammatri-loke and Phra Phiphitphokhai to be his diplomats in managing the cities in the west coast. The diplomats camped at the former site of Chaophraya Inthawongsa, the governor of the eight cities, a nobleman during the reign of Phrachao Krung Thonburi.

Phraya Rue Ratchanikul brought an army from Rattanakosin to Thalang. Phraya Thalang (Khan) and the residents of Thalang who were loyal to Phrachao Krung Thonburi (referred to a document found in England that Phraya Thalang sent to Francis Light, Phraya Ratcha Captain, a

Translated to English : Wasu Koysiripong

Francis Light Sculpture in Penang, Malaysia

representative of England who was awarded a rank from Siam) resisted the army of Phraya Rue Ratchanikul and got him killed in the battle. Phraya Thalang (Khan) was seriously injured and died not long after that. Once Phraya Thammatri-loke knew this incident, he brought some soldiers to capture Lady Chan, the wife of Phraya Thalang (Khan) and locked her up at Pakphra Garrison.

In 1785, a Burma army launched an attack on Pakphra Garrison. The garrison was dispersed. Phraya Thammatri-loke died in the battle. Phraya Phiphitphokhai successfully escaped from the battle.

Lady Chan escaped from the chaos to Pakphra Pass, until she arrived at Thalang Town. She found her belongings damaged. While the Burma were observing the situation, Lady Chan got an opportunity to recoup soldiers and weapons to arrange a system to handle

A monument of Lady Muk and Lady Chan at Tharua Intersection, Thepkrasatri Road, Phuket

A monument of Lady Muk and Lady Chan, one of the memorial places of Thalang, Phuket

the Burma army. She mobilized soldiers from Baan Don, Baan Phon, Baan Sakhu, Baan Naithon and Baan Bokruad, who had fled into forests once they heard the news that the Burma army had suppressed Pakphra Garrison, back into Thalang Town Garrison, nowadays called Baan Khai, the details of which are in Volume 2 and Volume 4 of the *Light of Dharma*. In this volume, we will focus on the catastrophic event that Lady Chan was facing at the time, and analyzed the Dharma principles that she had. The catastrophe was as follows.

Phaya Thalang (Khan), the husband of Lady Chan died of a serious injury caused by a battle against soldiers from Bangkok.

Lady Chan was captured and locked up at Pakphra Garrison.

The war with Burma was approaching.

It is believed that in these three events, Lady Chan who was an educated Buddhist from a noble family and the wife of a ruler who had been maintaining

Buddhism since Ayutthaya Era, must have adopted Dharma principles to solve problems, boost morale and use Samadhi and wisdom in fighting any difficulty. Such principles are as follows:

The First Principle Khanti and Sorajja

Khanti is the mental and physical endurance. The mind is the master of the body.

Sorajja is the indifference to hardship. The leader shall not show any suffering to the followers.

The Second Principle Though Lady Chan was almost bankrupt during the chaos in Thalang Town, she still had much charisma because of the Dharma principle of Sanghavattu 4, which is the principle to win the hearts of others. It is an essential principle for leaders. It consists of 4 qualities.

Than: practice almsgiving

Piyavaja: speak well

Utthajariya: act in public benefits, help others at work, and improve social ethics.

The House of Lady Chan, one of the memorial places of Thalang, Phuket

Around the hill of Chao Phraya Inthawongsa, the former site of Pakphra Garrison, Khokloy Sub-district, Takua Tung District, Phang-nga

Samanattata: keep the integrity and act appropriately to every situation

These are the attributes of Lady Chan, a daughter of Jom Rang, a nobleman dispatched by the central authority. When she was a child, she had an opportunity to serve in the palace and be trained as a palace woman. After she came back to Thalang, she still kept such mannerism.

The third principle The Dharma that makes Lady Chan someone who her subjects and the general public can rely on is Brahmavihara 4. The Buddha compared those who have this principle as someone resembling the Brahma. This principle is very glorious and bright like the light of Dharma.

Brahmavihara is a principle of directing the mind and the actions for a clean life that treats all humans and animals with kindness. It has the following qualities.

Metta is love. It is the kindheartedness for others to be happy. It is kindness to all the humans and animals in the World.

Karuna is sympathy. It is about the thought to help others get away from the sufferings. It is the care for the wellbeing of all the humans and animals.

Muthita is gladness for others' goodness. Once others are happy, one is happy with them.

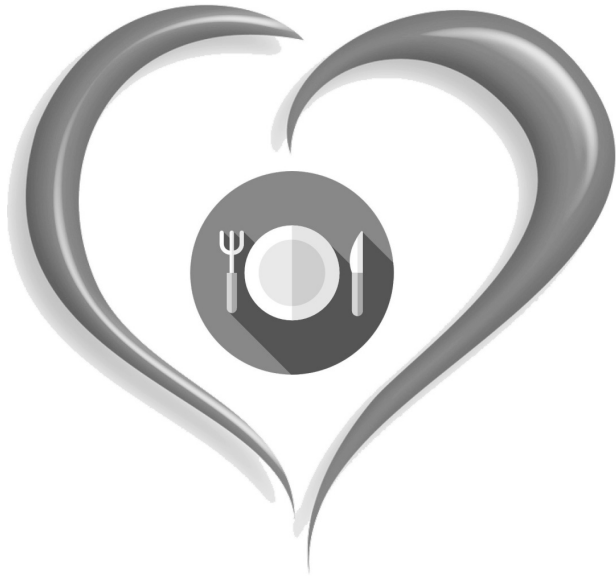
Ubekkhā is the unbiased mind. Those who have Ubekkhā stay in the Dharma with wisdom, with the heart of justice that is unbiased by neither love nor hatred.

Brahmavihara is a tool to prevent one from enemies, and make one reliable to others. It is a principle of powerful people. Lady Chan was like the Brahma to the residents of Thalang. Everyone respected her wholeheartedly. Even after she passed away for more than two hundred years, there are still people paying respect to her monument everyday everywhere. When we pay respect to her, we should think about her morals, and adopt them for our better life, for ourselves to have the light of Dharma with us all the time.

กินอย่างพุทธ

พระไพศาล วิสาโล

ฝรั่งคนหนึ่งมาเที่ยววัดป่าแถวอีสาน กลับไปก็บ่นให้เพื่อนๆ ฟังว่า วัดดังกล่าวไม่น่าไปอย่างยิ่ง เธอให้เหตุผลว่าพระทั้งวัดไม่ถูกกันเลย เวลากินอาหารก็ต่างคนต่างกิน ไม่ยอมคุยกันสักคำ อย่างนี้แล้วจะนำศรัทธาได้อย่างไร

ฝรั่งผู้นั้นไม่เข้าใจวัตรปฏิบัติของพระว่า เวลาฉันอาหารท่านจะฉันด้วยความสงบ สำรวม เพราะเป็นโอกาสที่จะได้ฝึกฝนพัฒนาจิตไปด้วยในตัว

ฝรั่งอาจถือว่าเวลาอาหารเป็นช่วงเวลาสังสรรค์ แต่ตามธรรมเนียมพุทธ(ซึ่งไม่ได้จำกัดเฉพาะในหมู่พระป่าเท่านั้น) การกินอาหารเป็นการปฏิบัติธรรมไปด้วยในตัว

ผู้คนทั่วไปมักเข้าใจว่าการกินอาหารเป็นเรื่องของร่างกายเท่านั้น แต่ความจริงแล้วมันมีผลต่อจิตใจด้วย ผลในทางจิตใจนั้นไม่ได้ขึ้นอยู่กับว่าเรากินอะไรเท่านั้น เรากินอย่างไรก็มีความสำคัญเช่นกัน คนที่กินไปคุยไป หรือปากก็เคี้ยว ใจก็ครุ่นคิดกังวล นอกจากอาหาร

จะย่อยยากแล้ว ใจก็เครียดง่าย พาลจะเป็นโรคกระเพาะเอา ยิ่งกว่านั้นพฤติกรรมการกินแบบนี้ยังบ่มเพาะนิสัยฟุ้งซ่าน แส่สาย มีสมาธิได้ยาก

ในทางกลับกัน ถ้ากินอย่างถูกต้อง ไม่เพียงแต่ร่างกายเท่านั้น จิตใจก็พลอยได้รับการบำรุงเลี้ยงด้วย อย่างลืมน่าไม่ใช่แต่ร่างกายเท่านั้นที่ต้องการอาหาร จิตใจก็ต้องการด้วยเช่นกัน

อาหารของจิตใจคืออะไร? อย่างแรกได้แก่ความสงบ การกินอาหารเป็นโอกาสหนึ่งที่จิตใจควรได้พักผ่อนหลังจากถูกใช้ไปกับการทำงานต่างๆ มากมาย ถ้าเราลองกินโดยไม่พูดคุยกับใครดูบ้าง และไม่ต้องหาเรื่องมาคิดให้วุ่นวาย ให้ใจได้รับรู้เกี่ยวกับการกิน สัมผัสรสต่างๆ อย่างแจ่มชัด แม้จะฟุ้งซ่านไปบ้างก็ดึงจิตกลับมาที่การกิน การกระทำอย่างนี้เรียกว่ากินอย่างมีสติ ผลที่ตามมาคือ ความสงบจะค่อยๆ ก่อตัวขึ้น สมาธิจะได้รับการพัฒนา สติและ

สมาธิดังกล่าวนี้อะไรที่เราสามารถเอาไปใช้ เวลาทำงานทำการต่างๆได้ ไม่ใช่แต่ในเวลา อาหารเท่านั้น

นอกจากความสงบแล้ว จิตใจยัง ต้องการปัญญาหรือความตระหนักรู้ ในทาง พุทธศาสนาถือว่าเวลาอาหารยังเป็นเวลาที่จะ ได้เตือนตนให้ตระหนักว่าชีวิตเรานั้นต้องการ สิ่งที่เราเรียกว่า “คุณค่าแท้” ยิ่งกว่า “คุณค่า เทียม” ในเรื่องอาหารนั้น คุณค่าแท้ได้แก่ ประโยชน์ต่อชีวิตและสุขภาพ ส่วนคุณค่าเทียม ได้แก่รสอร่อย ความโก้เก๋ ถ้าเรากินอาหารโดย มุ่งรสชาติและหน้าตา(เช่น กินอาหารแพงๆ ร้านดัง ๆ) ก็เลสที่จะสะสมพอกพูนในจิตใจของ เราพร้อมกับไขมันที่เกาะตามเส้นเลือด ด้วย เหตุนี้ตามธรรมเนียมพุทธ ก่อนจะกินอาหารจึง นิยมเตือนตนด้วยบท“ปฏิสังขารโย” เพื่อให้ ระลึกว่าเราพึงกินอาหารโดยมุ่งคุณค่าแท้เป็น สำคัญ อย่าได้กินตามใจกิเลส คนสมัยนี้อาจ รู้สึกว่าบทปฏิสังขารโยโบราณไปแล้ว หรือ เหมาะสำหรับพระ แต่หากเตือนตนด้วยเนื้อ หาคล้ายๆกันก่อนกินอาหารก็ถือว่าเป็นปัญญา แก่จิตใจแล้ว

ความตระหนักรู้อีกอย่างหนึ่งซึ่งมี ความสำคัญต่อชีวิตก็คือ ความตระหนักว่าชีวิต

เราอยู่ได้เพราะอาศัยสิ่งต่างๆมากมาย เวลา อาหารเป็นโอกาสดีที่เราจะได้ระลึกถึงความจริง ข้อนี้ เพราะทุกอย่างที่เรากินเข้าไปล้วนเป็น ผลพวงแห่งน้ำพักน้ำแรงของผู้คนมากมาย อีกทั้งยังเกิดจากชีวิตนับไม่ถ้วน โดยโยงไปถึง ปาเขาลำเนาธารดินฟ้าเมฆฝน ฯลฯ ในเมื่อ เราเป็นหนี้บุญคุณผู้คนและสิ่งต่างๆมากมาย เช่นนี้ อย่างน้อยก็ควรขอบคุณและอุทิศ ส่วนกุศลหรือแผ่เมตตาไปให้ ด้วยเหตุนี้เมื่อ พระฉันอาหารเสร็จแล้วจึงมีการสวดอนุโมทนา ตลอดจนกรวดน้ำเข้าเฝ้า แต่ที่สำคัญกว่านั้นก็ คือการพยายามทำชีวิตให้มีคุณค่า พัฒนาการ เป็นประโยชน์แก่ผู้อื่น เพื่อให้คุ้มค้ำกับความ เสียสละของสรรพชีวิต ความตระหนักรู้และ ความตั้งใจดังกล่าวไม่ใช่เป็นเรื่องของพระ เท่านั้น หากยังจำเป็นสำหรับชีวิตของคฤหัสถ์ ด้วย เวลาอาหารเป็นโอกาสดีที่เราจะได้เตือน ตนในเรื่องดังกล่าว เพื่อให้เกิดมุมมองที่ถูกต้อง ตามความเป็นจริง และเกื้อกูลต่อชีวิตที่ดั่งาม มุมมองเช่นนี้พุทธศาสนาถือว่าเป็นปัญญา อย่างหนึ่ง

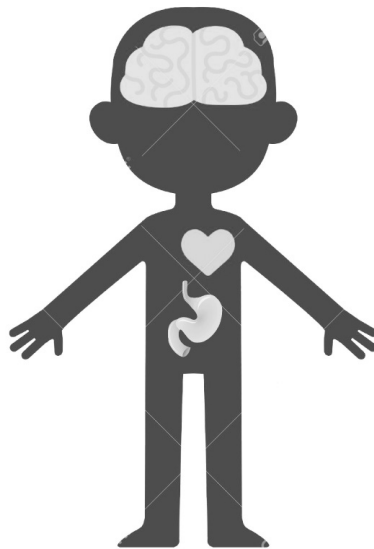
ชีวิตนั้นไม่ได้แยกเป็นส่วนๆ เวลา กิน อาหาร เราจึงไม่พึงบำรุงเลี้ยงแต่ร่างกายเท่านั้น หากเราควรบำรุงเลี้ยงจิตใจด้วย โดยกินอย่างมี

สติและสมาธิ ขณะเดียวกันก็บ่มเพาะปัญญา ให้เกิดขึ้นแก่จิตใจ ด้วยการเตือนตนให้เห็นคุณค่าที่แท้จริงของอาหาร ไม่หลงปล่อยใจไปกับคุณค่าเทียม พร้อมกันนั้นก็ให้ตระหนักว่าเราเป็นหนี้บุญคุณสรรพชีวิต จึงควรใช้ชีวิตให้มีความหมาย

อันที่จริงถ้าจะกล่าวให้ครบถ้วน สมบูรณ์จริงๆ นอกจากมิติทางกายและจิตใจแล้ว การกินอย่างพุทธยังแยกไม่ออกจากมิติทางสังคม นั่นคือต้องคำนึงเสมอว่าการกิน (และการบริโภค) ของเรานั้นส่งผลกระทบต่อผู้อื่นหรือไม่ มีอาหารและผลิตภัณฑ์หลายอย่าง

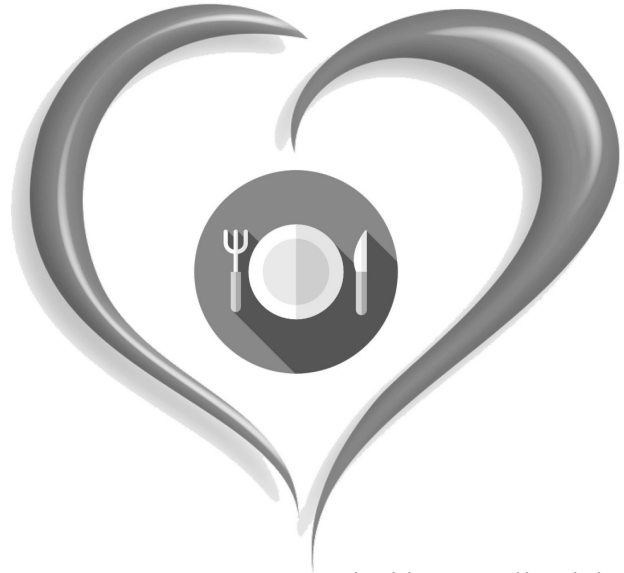
เกิดขึ้นจากกระบวนการที่ทำลายสิ่งแวดล้อม เปียดเบียนคนยากคนจน หรือทรมานสัตว์ หากกินด้วยจิตสำนึกอย่างชาวพุทธจริงๆ ย่อมต้องหลีกเลี่ยงอาหารและผลิตภัณฑ์ดังกล่าว หากไม่จะทำกับว่าเราไปส่งเสริมสนับสนุนการเปียดเบียนดังกล่าว

กาย จิต และสังคมล้วนเชื่อมโยงสัมพันธ์กัน และต่างมาบรรจบในแทบทุกกิจกรรมของชีวิต รวมทั้งการกิน การกินจึงมิใช่แค่การหาอาหารใส่ท้องเท่านั้น หากยังเป็น การบ่มเพาะจิตใจของเรา และปรุงแต่งสังคมที่เราอาศัยอยู่ด้วย

The Art of Eating : The Buddhist Way*

Phra Paisal Visalo

After returning from a visit to a temple in the Northeast of Thailand, a western woman told her friends never go to that place, saying that the monks there did not like one another. “When they eat, they never speak even one word to one another,” she said. “How can they then expect respect or faith from us?”

Obviously, this lady did not understand Buddhist monks’ practice concerning eating; monks eat in silence because for them, eating is part of mindfulness training.

In the West, eating may be viewed as a time for socialising, but according to Buddhist mores, which do not only govern monks, eating is part of dhamma practice. Most of us think eating is only a physical activity. In fact, eating has a spiritual impact on us. It does not only matter what we eat, but also how we do the eating.

Many people like to talk while eating. Others get lost in worries instead of being mindful of what they are doing. Apart from getting indigestion, these people tend to get stressed easily, which can lead to ulcers. This pattern of eating also fosters an unsteady mind which cannot concentrate.

But if we eat in the right way, not only our physical body is nourished, but also our mind. Don’t forget that our mind also needs food. What is the food of mind? First, it is serenity. While eating, our mind should get some rest from having been put to use all day. So try to eat in peace, without thinking about anything, while concentrating on the business in hand. We will discover that our sense of taste has become much sharper. If our mind wanders, bring it back to eating again. This is what we call mindful eating. The

result is the cultivation of peace and concentration. We will find this concentration useful in our other activities.

Apart from serenity, the mind needs wisdom and awareness. Buddhism also sees the time of eating as the time to be aware of the difference between real and false values. The real value of food is to sustain and nourish our body and our lives. The false value of food, meanwhile, is taste and any status attached to certain foods.

If we are attached to the tastes or presentation of foods, if we are constantly looking for popular or famous eating places, then greed will gradually grow in our mind, along with the cholesterol in our bloodstream. This is why in true Buddhist tradition, we are prompted to remind ourselves of this with a prayer called Patisangkayo before beginning a meal. The aim is to make us aware that we should eat the food for its true value and not to submit to our desires.

Today's generation might feel

that this prayer is too old-fashioned, suitable only for monks. But if we apply its essence to make us aware of the purpose of eating before we begin meals, we will be able to nourish our mind with wisdom.

There is another awareness that is extremely important _ that our life is dependent on so many things. Eating time is a good time to reflect on this truth. This is because the foods that we eat actually come from the labour of so many people involved. Foods are the product of so many lives. They are inseparable from their own sources of sustenance _ soil, waterways, forests, clouds, rain, sky.

When we eat, then, we owe to so many people and so many lives. We should therefore at least express our thankfulness to them and dedicate merit or emanate compassion for them. This is why monks, in the spirit of thankfulness, say the anumodhana prayer after meals. In this spirit, monks also perform the ritual of kruad nam (the pouring of water to dedicate merit or express thankfulness to all beings)

every morning and evening.

More importantly, the awareness that we owe our life to others helps us try to live in a meaningful way so that it is worthy of the sacrifices of so many people and many things _ the things that make our being possible.

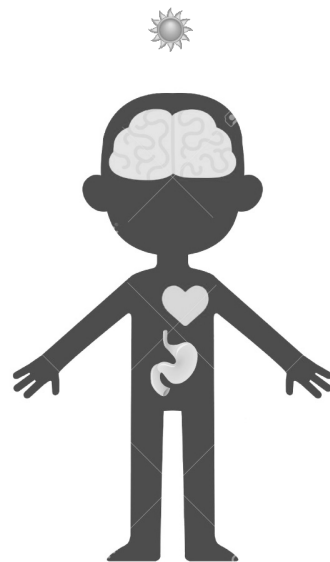
This consciousness is certainly not a matter for clerics only. It is extremely important for every one of us. Meal-time is the time to reflect on how our life is interconnected with others so that we can see things in proper perspective; according to reality. This outlook helps us to foster a conscientious life. Buddhism considers this outlook a kind of wisdom.

Life is not divided into separate fragments. When we eat, we should not only nourish our body, but also our mind by eating mindfully while cultivating wisdom in our heart. This can be done by constantly reminding ourselves to see the true value of foods, by not letting ourselves be engulfed by their false values, and by simultaneously being aware that we owe our lives to others _ so that we should live our lives meaningfully.

Ultimately, eating _ according to Buddhist perspective _ is not only concerned with the physical and

spiritual realms. It is also inseparable from the social dimension. We must be always aware of whether what we eat and how we consume affects others on the planet. The manufacturing of many foods and products come from processes which destroy the environment, exploit the poor and torture animals. If we are going to eat and consume according to true Buddhist tradition, we must avoid all such foods and products. If not, our action is tantamount to supporting the ongoing exploitation.

Body, mind and society are interconnected. They become one in almost every activity in our life, including eating. Our eating is therefore not a matter of putting food in our stomachs. It is an act to develop our mind and our society.

* This article has been translated from an article in Thai. Phra Paisal Visalo, a prominent advocate of clerical reform, has written many books on Buddhism and Thai society. His other articles in Thai are also available on the Internet at www.budpage.com.

จากสมุดบันทึก

พจนานา จันทรสันติ

สิ่งที่“ทำ”อาจไม่ใช่สิ่งที่“เป็น” แม้สิ่งที่“เป็น”อาจสะท้อนให้เห็นสิ่งที่ทำ
และสิ่งที่ทำอาจแสดงให้เห็นถึงสิ่งที่“เป็น”

๓๓

ถามว่าหนทางใดเป็นหนทางที่แท้จริง ตอบว่า หนทางที่แท้นั้นย่อมมีหัวใจอยู่ด้วยเสมอ
และถามอีกว่า เหตุผลที่มีมากมายในโลกนั้น เหตุผลใดแท้
เหตุผลที่แท้นั้นกอบประด้วยเมตตา เหตุผลที่ขาดเมตตา เป็นเพียงผลจากความคิดล้วนๆเท่านั้น
และเหตุผลเยี่ยงนั้นแห่งแล้งและตายซาก

๓๓

เมื่อการภาวนาไม่ใช่ภาวนา เพียงเลื่อนไหลไปอย่างง่ายๆ เหมือนการเดินทาง เหมือนการจาม
คือ“สิ่งนั้น”ที่ไร้ชื่อเรียกขาน

๓๓

การปฏิบัติภายนอกขับเคลื่อนด้วยความโกรธเกลียด แม้จะมีความปรารถนาดี แต่ก็ถูกชักนำ
ด้วยแนวคิดและเหตุผลที่เป็นมิจฉา จึงเป็นการลุ่มล้าและบังคับด้วยกำลังอำนาจ ก่อเกิดเป็น
ปฏิกิริยา

หักล้างกันของสองขั้วความคิดอย่างไม่สิ้นสุด ก่อให้เกิดทุกข์และความเกลียดชังไม่สิ้นสุด
การปฏิบัติภายในผลักตันด้วยความกรุณา คือความรักและความปรารถนาดีอย่างไม่สิ้นสุด
เป็นความมุ่งหวังให้สรรพสัตว์พ้นทุกข์ โดยไม่มีการบังคับฝืนใจ
จากปรีชาญาณซึ่งหยั่งเห็นในหลักธรรม โลกก็ยังได้รับความเคารพในฐานะที่เป็นโลก
เป็นสองขั้วของแสงสว่างและความมืด เป็นห้องเรียนของผู้ใฝ่ธรรม
เพื่อที่จะแลเห็นและประจักษ์แจ้ง

๓๓

From a diary

Pochana Chandrasanti

Translated to English : Wasu Koysiripong

What is “done” may not be how it “is”.

Though how it is may reflect what is done, and what is done may reflect how it is.

...

When I was asked which path is the true path,

I answered that the true path must have the heart in it.

Then I was asked which reason is true out of a vast number of reasons in the World.

I answered the true reason is the one full of kindness.

A reason without kindness is a result of pure thought with no heart.

Such reason is dry and dead.

...

When bhavana doesn't feel like bhavana, but simply flows like walking or sneezing;

then it is “the thing” that has no name.

...

An external revolution is driven by hatred. Though it has good intention, it is guided by malicious ideas and reasons. Therefore, it is about overthrowing and suppression, causing an endless clash of two ideological poles, which results in eternal dukkha and hatred.

An internal revolution is driven by kindness, which is endless love and good will. Its intention is to rescue all the creatures to get away from dukkha, without coercion. With the wisdom to understand the Dharma, the World is respected as the World, as a sphere of two opposite poles of brightness and darkness, as a classroom for those who practice to clearly see and understand the Dharma.

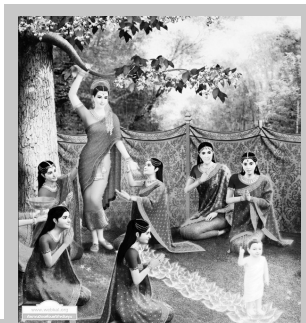

พุทธศาสนากับป่า

กองบรรณาธิการ

ป่าไม่มีความสำคัญต่อพระพุทธศาสนา ดังนี้ :-
1. พระรัตนตรัย แปลว่า แก้ว ๓ ประการ หมายถึง
สิ่งอันประเสริฐสุดในพุทธศาสนา ได้แก่
พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ อันเกี่ยวข้องกับป่า ดังนี้

พระพุทธ : พระพุทธเจ้าประสูติ ณ ป่าลุมพินีวัน
ตรัสรู้ ณ ป่าที่บิณฑิลหมู่บ้านอุรุเวลา และ
ปรินิพพาน ณ สวนป่าสาละ เมืองกุสินารา

พระธรรม : พระพุทธเจ้าทรงแสดงธรรม
ครั้งแรก(ปฐมเทศนา)แก่ปัญจวัคคีย์
ณ ป่าอิสิปตนมฤคทายวัน ใกล้เมืองพาราณสี

พระสงฆ์ : พระอริยสงฆ์สาวก ๖๐ รูปแรก
ล้วนบังเกิดขึ้น ณ ป่าอิสิปตนมฤคทายวัน และ
ได้เป็นกำลังสำคัญในการเผยแผ่พุทธศาสนา

2.การศึกษาธรรม

ป่า คือ สถานที่ที่พระพุทธเจ้าและพระสงฆ์
ในสมัยพุทธกาลอาศัย ศึกษา และปฏิบัติธรรม

ป่า คือ สถานที่ปฏิบัติธุดงค์วัตร
หรือข้อปฏิบัติอันเข้มขันเพื่อขัดเกลากิเลส

ป่า คือ สถานที่ที่เกื้อกูลการเจริญสมณธรรม
พระพุทธเจ้าทรงยกย่องป่าไว้โดยนัยต่างๆเป็นอันมาก

ป่า คือ สมดุลแห่งการดำรงอยู่ของธรรมชาติ โลก
และทุกสรรพชีวิต

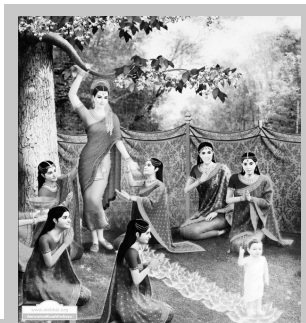
Buddhism and Forests

Editorial

Forests have an important role in Buddhism as follows :-

1. **The Three Jewels** refers to the three holiest things in Buddhism namely the *Buddha*, the *Dharma* and the *Sangha*. The Three Jewels are related to forests as follows.

The Buddha: The Buddha was born in Lumbini Forest, attained enlightenment near Uruwela Village and ascended to the Nirvana in a park of sala trees in Kusinara Town.

The Dharma: The Buddha delivered the First Sermon to the First Five Monks at Isipatana Mrigadayavan Park near Varanasi City.

The Sangha: The first 60 arahats emerged at Isipatana Mrigadayavan Park and became a major force in propagating Buddhism.

2.Dharma Study

A forest is where the Buddha and the Sangha in the era of the Buddha lived, learned and practiced the Dharma.

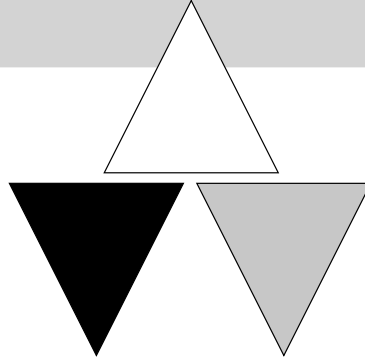
A forest is where monks practice dhutanga, a very strict practice to control passions.

A forest is a place that supports the Sramana Dharma. The Buddha has spoken very highly of forests.

Forests keep the balance among the Nature, the World and every creature.

ว่าด้วยทัศนคติ

คนโง่ดูหมิ่นความดี
มองโลกในแง่ร้ายด้านเดียว
จึงได้รับแต่สิ่งชั่วร้ายและชีวิตตกต่ำ
ยามพบสิ่งดีจะไม่เข้าใจ จึงมักพลาดโอกาสใหญ่
คนฉลาดชอบทำดีและดีดี
มักมองโลกในแง่ดีด้านเดียว
จึงได้รับแต่สิ่งดีโดยมาก
ครั้งพบสิ่งชั่วร้าย จะทนไม่ได้ ทำใจไม่เป็น

ต้องถอยหนี ดวงใจแตกร้าง
ชีวิตจึงระคายเคืองและมีปฏิฆะเร็นลึก
คนเจ้าปัญญาละชั่วเด็ดขาด
และทำดีเป็นนิสัยโดยไม่ติดดี
ละแม้ความดีเข้าสู่ความบริสุทธิ์
จึงเห็นที่สุดแห่งความเป็นจริงแท้แห่งโลกว่า
ทุกสิ่งในโลกมีทั้งคุณ โทษ และความเป็นกลางอยู่
จึงบริหารสถานการณ์ได้และทำใจได้ทุกภาวะการณ์

THREE LOTUSES

ATTITUDE

*The foolish disdain virtue,
Becoming the extreme pessimist.
Because they see only the worst,
They receive things at their worst.
When chances of a lifetime come,
They lose them.
The clever worship and live for righteousness,
And see only the optimistic side of things;
In return, they receive things at their best.
But when they encounter ill-fate,*

*They fall apart and live in grief.
The wise have unintentionally
eliminated the bad
Because everything they do is naturally good.
Intentionally, they eliminate the good and
enter the pure.
Seeing the truth that everything has the good,
the bad and the neutral,
They are all-accepting and manageable.*

ไชย ณ พล อัครศุภเศรษฐ์, คนโง่ คนฉลาด คนเจ้าปัญญา (พิมพ์ครั้งที่ 27), สำนักพิมพ์สยาม, หน้า 20, 2559

Chai Na Pol A., *The Foolish The Clever The Wise* (27th edition), Sayam Publishing House, P. 21, 2016

ใบสมัครสนับสนุนการจัดพิมพ์วารสารแสงธรรม

ชื่อ-นามสกุล _____

ชื่อกิจการ/หน่วยงาน/องค์กร _____

ที่อยู่ _____

โทร _____ โทรสาร _____

อีเมล _____ อื่นๆ _____

- บริจาคผ่านมูลนิธิธรรมยุตธรรมนิคมสง ครีเสลา ๘๕ เพื่อสนับสนุนการจัดพิมพ์วารสารแสงธรรม
เป็นเงิน _____ บาท (_____)
- บริจาค ๑๐๐ บาทขึ้นไป ได้รับวารสารแสงธรรม จำนวน ๑ เล่ม
- บริจาค ๑๐๐ บาทขึ้นไป ได้รับวารสารแสงธรรม จำนวน ๒ เล่ม
โดยประสงค์ให้มูลนิธิจัดส่งไปให้ _____
- บริจาค ๑,๐๐๐ บาท ได้รับวารสารแสงธรรม จำนวน ๒ เล่ม และประสงค์ให้ส่งข้อความ
ประชาสัมพันธ์ในเรื่อง _____ (ในเนื้อที่ ๑/๔ หน้า)
- บริจาค ๒,๐๐๐ บาท ได้รับวารสารแสงธรรม จำนวน ๒ เล่ม และประสงค์ให้ส่งข้อความ
ประชาสัมพันธ์ในเรื่อง _____ (ในเนื้อที่ ๑/๒ หน้า)
- บริจาค ๕,๐๐๐ บาท ได้รับวารสารแสงธรรม จำนวน ๒ เล่ม และประสงค์ให้ส่งข้อความ
ประชาสัมพันธ์ในเรื่อง _____ (ในเนื้อที่ ๒ หน้า)
- บริจาค ๗,๐๐๐ บาท ได้รับวารสารแสงธรรม จำนวน ๒ เล่ม และประสงค์ให้ส่งข้อความ
ประชาสัมพันธ์ในเรื่อง _____ (พิมพ์ ๔ สัปดาห์ใน)
- บริจาค ๙,๐๐๐ บาท ได้รับวารสารแสงธรรม จำนวน ๒ เล่ม และประสงค์ให้ส่งข้อความ
ประชาสัมพันธ์ในเรื่อง _____ (พิมพ์ ๔ สัปดาห์)

ให้ใช้ไฟล์เต็ม
เล่ม 4

ฟังให้เพลิน เจริญด้วยใจ

วิทยุภูเก็ต

“มิ่งมงคล” FM 94.25 MHz ; “ราชนครินทร์” FM 104.75 MHz

10:00 น. และ 14:00 น.

พุทธธรรมกับวิทยาศาสตร์
(ให้ศรัทธาคู่ไปกับปัญญา)

ภูเก็ตในใจเรา
(เพื่อความยั่งยืนที่ยั่งยืน)

เที่ยงแท้ไม่แน่นอน
(ความจริงแท้ๆ)

Youtube

ตลอดวันตลอดคืน พิมพ์คำว่า...

ภูเก็ตในใจเรา

เที่ยงแท้ไม่แน่นอน

พิมพ์เผยแพร่เป็นธรรมบรรณาการ
ณ
พุทธอุทยานยอดเขานาคเกิด เมืองภูเก็ต

This magazine is distributed free of charge
at the Buddha Garden on Mt. Nakkerd, Muang District, Phuket.

นิทรรศการ "โครงการปลูกป่ารอบพระใหญ่"
บริเวณทางเข้าพุทธอุทยานยอดเขานาคเกิด ภูเก็ต
'The Growing Trees Project' Exhibition
at the entrance of
The Buddha Garden on Mt. Nakkerd Phuket

มูลนิธิพระพุทธรังมงคล ศรีทธา ๔๔

42/14 ม.2 ถ.เทพกระษัตรี ต.รัชฎา อ.เมือง จ.ภูเก็ต 83000

โทร 076 373 138-9, 08 1891 3827 โทรสาร 076 373 140

สถานีวิทยุผังมมงคล FM 94.25 MHz และ ราชนครินทร์ FM 104.75 MHz

Phraphutthamingmongkhon Sattha 45 Foundation

42/14 Moo 2, Thepkrasatri Rd., T.Rasada, A.Muang, Phuket 83000

Tel 076 373 138-9, 08 1891 3827 Fax 076 373 140

Mingmongkhon Radio Station FM 94.25 MHz and Ratchanakharin FM 104.75 MHz

www.mingmongkolphuket.com

www.facebook.com/thebigbuddhaphuket

Line ID : thebigbuddha

Line ID : suporn37